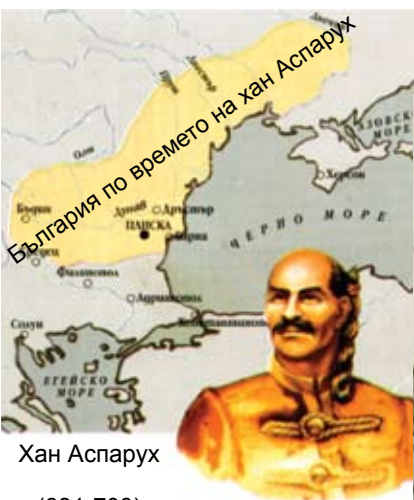

БОРБА®

Когато се наливаха основите на българската държавност

Хан Крум
(803-814)

Княз Борис I
(852-889)

Съвременна България

„О, неразумни и юроге! Защо се срамуваш да се наречеш...”

(За кориците (снимки и текст) са използвани материали от сборника „Владетели на България”)

Хан Исперих. Първият български летопис – “Именник на българските ханове”, отбелязва началото на българската държава и нейния създател Исперих. Колкото и оскъдни да са писмените свидетелства за хан Исперих, старите хроники загатват, че той натрупва политически и държавнически опит във Велика България на баща си Кубрат и, преминавайки Дунавската делта с неговата прабългарска орда, го използва при първостроежа на новата българска държава. Този опит способства за привличане на славянските племена на юг от Дунава, в чиито земи се установява към трайно държавно единство.

В края на 70-те години на VII век той сключва със славяните съюз за борба с Византия. През 680 г. прабългарският вожд разбива изпратената срещу него византийска армия и, преследвайки я, завоюва земите до Стара планина. Така Аспарух създава славянобългарска държава, свързвайки своя народ с живеещите по тези земи седем славянски племена. През 681 г. ханът превзема още византийски крепости и градове. Император Константин IV Погонат, не можейки да спре завоевателните му набези, с официален договор признава раждането на новата българска държава със столица Плиска, на която се задължава да плаща данък.

У Исперих историята намира събрани дарбите на политика и държавника, на дипломата и воина – качества, с които успява да съхрани и наложи съюза между прабългари и славяни и да даде живот на младата българска държава. В нея той още от създаването ѝ издига справедливостта в отношенията между съюзниците във висша държавническа политика и върховна задача, неспазването на която е последвано от строги наказания.

След хан Тервел (700-721) и хан Кардам (777-803) идва **хан Крум** (803-814), който слага начало на нова династия. Той е един от българските владетели, очертал се като енергичен и безстрашен воин, разширил владенията на предците си от Дунав до Карпатите. Военният му гений на дело доказва, че **най-добрата защита е нападението**. През 808-809 г. предвожданите от хана отряди разбиват ромеите в долината на р. Струма, отнасяйки много трофеи и злато. На 26 юли 811 г. във Върбишкия проход хан Крум нанася небивало поражение на войските им, като там загива и самият император Никифор I, черепът на когото обковат в сребро и хан Крум използва за наздравици.

Победите на хан Крум над византийците го отвеждат пред Одрин и под стените на Цариград, превземането на които е било въпрос на време, ако смъртта му на 13 април 814 г. не е отнела възможността за осъществяване на мечтата му да побие копие пред дверите на императорския дворец в Цариград.

Осъзнавайки държавните интереси и необходимостта от ред за тяхното изпълнение, хан Крум създава правила за по-

ведение (закони), предвиждайки строги санкции за неизпълнението им. Те позволяват още по-здраво да обедини прабългари и славяни в единна централизирана България и да се прослави като един справедлив владетел.

Хан Омуртаг (814-831). Наследил престола на баща си хан Крум, синът си поставя като първостепенна задача да съхрани владенията му, използвайки създадените от него закони, за да запази вътрешния ред, както и външно дипломатическия му похват. Със силна ръка хан Омуртаг държи юздите вътре в държавата и я доизгражда като единна и силна. Всеки, който дръзва да къса земи от нея или се опитва да отслаби мощта ѝ, е изправен пред сурово наказание особено ако то се отнася за поражение на вражда между прабългари и славяни. Самият Омуртаг е женен за славянка и двама от синовете му носят славянски имена. Здрав ред и сигурност в управлението се установяват не само в столицата и около нея, а и в цялата държава.

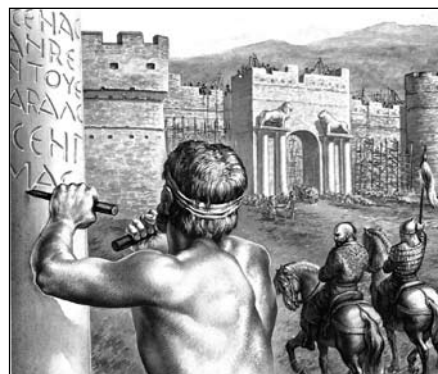
Укрепването на ханската мощ и продължителният мир предразполагат Омуртаг към повсеместно строителство. За това му дава възможност стопанският възход на държавата. Останалите от онова време каменни надписи говорят, че той е поставен от Бога владетел на земята, в която се е родил. Оставеното от неговото царуване строителство свидетелства за бита на тогавашния българин и за неговата култура.

Прозрял преходността на човешкия живот и недълговечността на сътвореното от човешката ръка, през 831 г. той пожелава върху една колона да напишат: “Човек дори и добре да живее, умира, и друг се ражда. Нека роденият по-късно, като гледа това, да си спомня за онзи, който го е направил.”

(Продължава на последна вътрешна корица)

Хан Крум вдига наздравица с обкования в сребро череп на византийския император Никифор I

Хан Омуртаг построява двореца крепост край река Тича

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
708 Florence, Park Ridge, ILL 60068, USA, Chicago

www.bnfront.com

+Д-ръ Иванъ Дочевъ – основателъ
+Д-ръ Георги Паприковъ – редакторъ

Редактура комитетъ

Година 61, брой 4

Книжка двеста и втора

Юли 2012

† Д-р Иван Дочев

Първи стъпки на Българския национален фронт

Продължение от бр. 3

Заседанието в Оберменциг завърши с успех. Българската антикомунистическа емиграция бе организирана. Сложи се начало на борбата в чужбина срещу комунизма за освобождението на България.

В Австрия от самото начало на основаването на Българския национален фронт бе образуван клон на организацията, под директивите на д-р Иван Дочев, член от Върховното ръководство на организацията, избран на учредителното събрание в Мюнхен. Клонът в Австрия разви широка дейност. В Залцбург имаше много български градинари, дошли преди войната и с много труд успели да купят имоти в България. Комунистите им конфискуваха имотите и ги обявиха за кулаци. В протест срещу незаконната власт в България всички градинари в Залцбург станаха членове на Националния фронт.

Но не липсваха и провокации, планирани от комунистите, завзели властта в България и поставени за изпълнение в

Австрия. Обект за отвличане на първо време беше д-р Иван Дочев. Един от по-сериозните опити за ликвидирането му бе направен от комунистите в 1949 г.

С цел да се организира покушение, комунистите изпратиха в Австрия Илия Станев, който се представи уж като пратеник на нелегалното съпротивително движение вътре в България, с цел да установи връзка и сътрудничи с емиграцията против комунизма.

Станев влезе в редовете на Националните легиони в България уж като разкаля се комунист, а после направи опит за разцепването на организацията. Комунистите предполагаха че това е забравено и никой не знае, че Станев беше единственият от подсъдимите дейци на Националните легиони, когото комунистите оправдаха и пуснаха на свобода. Всички други в процеса срещу легионерските водачи бяха жестоко осъдени и много от тях ликвидирани. Станев се яви във Виена със задача да проведе акция срещу д-р Иван Дочев и влезе във

връзка с представителите на Фронта. Той поиска да му се уреди среща с г-р Дочев. Отличният наш деец и верен член на Националния фронт г-р Ангел Тодоров придружи Станев до Залцбург, където живееше г-р Дочев. Адресът не беше известен на комунистите.

Подозирайки мисията на Станев, г-р Дочев отказа среща. Станев веднага се завърна във Виена. Съмнявайки се в неговата дейност, сподвижници на Националния фронт във Виена насрочиха среща със Станев за следващия ден. Станев не се яви и когато го потърсиха, се установи, че той през нощта е заминал обратно в България. Мисията на комунистите пропадна, тъй като техният пратеник бе разкрит навреме.

През 1950 започна по-голямо преселение на емигранти от Европа в задокеанските страни. Много емигранти отидоха в Южна Америка – Бразилия, Аржентина, Боливия и др. Някои заминаха в Австралия и Нова Зеландия. Най-голямата част се преселиха в Америка и Канада. Между известните дейци на Националния фронт останаха в Америка са: г-р Ангел Тодоров, Цоню Градинаров, Димитър Николов и др. Всички от тях останаха в челните редици на организацията и до днес. Това е “гранитната” основа на Националния фронт, който продължи и продължава успешно дейността си.

През време на емигрантството си в Австрия и Германия Иван Дочев завърши университета в Хайделберг и в 1948 г. получи титлата Доктор по право.

Америка, със своята система на свобода и демокрация, предлагаше най-изгодни възможности за емигрантите и за развиване на политическа дейност. Много български емигранти заминаха за Америка. Д-р Дочев направи постъпки за преселване в Америка. Щом комунистите в България научиха за това, веднага изпратиха до аме-

риканските власти фалшиви документи с обвинения против него, за да попречат на изселването му в Америка. Те знаеха, че ако отиде там, ще стане още по-опасен за тях. Американските власти предприеха разследвания, за да се установи истината, което се забави три години.

В 1951 г. г-р Дочев замина за Канада, за да продължи оттам дейността си и да изчака решението. Така преминаха 15 години, разследването завърши с пълна победа и г-р Дочев получи виза.

Установено беше, че всичко писано против него е лъжа и клевета и той се пресели в Америка през 1964 г.

Тъй като голяма част от дейците и ръководителите на Националния фронт се преселиха през 1951 г. в Щатите, централата на организацията се премести от Германия в Америка със седище в Ню Йорк. **Междувременно така нареченият “народен съг” в България издаде две смъртни присъди на г-р Иван Дочев, които не бяха отменени до края на живота му. Причината е ясна! Комунизмът в България и до ден днешен не си е отишъл, независимо от това, че след 10 ноември 1989 година се говори за промяна...** (Борба)

Веднага след установяването на центъра на Националния фронт в Америка, организацията разви трескава дейност. В 1951 г. в Торонто, Канада, започна да излиза, като орган на Националния фронт, списание “Борба”, редактирано от г-р Иван Дочев. С излизането на “Борба” вестник “Национална България” бе спрял, поради преместване центъра на организацията в Америка, където бе съсредоточено вниманието за спечелване на приятели и сътрудници за българската освободителна кауза.

Националния фронт скоро много ясно и категорично изтъкна, че е независима организация, която се бори за свободата

на България и се ръководи в своята дейност, на първо място, изключително от интересите на поробения български народ и на България. **Организацията ще дири подкрепата отвсякъде, обаче в никакъв случай няма да постави дейността си в зависимост и под контрола на когото и да било или в услуга на други интереси, които и каквито и да са те.** Тази независимост, която още в началото Националния фронт подчерта, се запази до сега, ще се запази и за бъдеще. Поради тази причина може би той не намери финансова подкрепа в известни среди или служби, каквито получиха други групи и приеха чужд контрол. Това не попречи с нищо за стабилността и дейността на Националния фронт, обратно, той продължава да съществува и е най-мощната и най-активна българска емигрантска организация в целия Свободен свят.

С цел да се ангажират повече хора в работата и организацията да се лансира в Америка, Националният фронт предприе вътрешно организиране. Решено бе да се направи конгрес на Националния фронт на Американския континент, който да се състои в Торонто Канада – там вече имаше голяма българска емиграция.

Конгресът се състоя на 24 декември 1953 г. Присъстваха делегати от Америка, Канада, Европа и Южна Америка. Между тях личаха най-изтъкнатите дейци на Националния фронт: г-р Иван Дочев, г-р Георги Паприков, инж. Ангел Гъндерски, г-р Ангел Тодоров, инж. Васил Велев, Стоян Николов, Иван Гълъбов, г-р Георги Гатев, Цоню Градинаров, Тихол Табаков, Павел Павлов, Димитър Николов, инж. Начо Начев, Тодор Тодоров, Славе Дамянов, Стефан Чановски, Георги Цветков, Дамян Георгиев, Кузман Кузманов, Пуя Пуев и много други.

Главното водачество начело с г-р Иван Дочев получи мандат да продължи дейността си. За улеснение на работата

в Америка и Канада се съставиха ръководства за посочените страни начело с г-р Георги Паприков за Америка и инж. Ангел Гъндерски за Канада.

След конгреса в Торонто бе изготвен обширен меморандум върху положението на България и борбата на българския народ за свобода. Меморандумът бе връчен във външното министерство на Съединените щати във Вашингтон и във външното министерство на Канада в Отава. Това беше самото начало, Българският национален фронт след това, при всеки случай от международно значение, приготвяше и връчваше меморандуми до Американското и Канадското правителства, както и на големите западни свободни страни.

Списанието “Борба” се изпращаше на стотици сенатори и народни представители в Америка, също и до дипломатическите мисии на Свободните страни и до Обществото на народите в Ню Йорк. Меморандумите и списанието се изпращаха до всички библиотеки, различните външно-политически служби и политическите организации в страната.

В момента онова, което ние пишехме в нашите изложения или публикувахме в списание “Борба”, не беше винаги в унисон с политиката на Американското правителство и другите Западни страни. Това, което ние изнасяхме, се събираше като информационен материал, който да послужи и да се използва при промяна на международното политическо положение. **В политиката няма нищо вечно. Нито една от някогашните империи, които с робство и терор държаха цели народи, не просъществува и всички пропагнаха.** Така ще се срина и комунистическата империя. Връчените от Националния фронт меморандуми до Американското правителство и правителствата на Свободните страни, както и публикациите в “Борба” ще бъдат онези документи, върху които ще се базира

решението какво да се направи в подкрепа на поробена България в утрешния ден, когато положението се промени. А то се очаква не след дълго време. Активът на Националния фронт е много повече, отколкото направеното от коя и да е друга българска емигрантска организация.

Меморандумите и изложенията на Националния фронт станаха причина да се повиши интересът, да се пропагандира

българската освободителна кауза и да се спечелят приятели. Националният фронт премина всички пречки, които комунистите поставяха, надживя всички опити да се компрометират водачите на организацията, оцеля и продължава напред, въпреки ударите, които се нанесоха от много страни с цел тя да бъде разстроена.

(Със съкращения от
"Шест десетилетия борба срещу комунизма за
свободата на България")

Бележка на редакцията

Затова днес Българският национален фронт (БНФ), Инк., взема на въоръжение поуките от извършения от него организационен и програмно-идеологически път.

Този път му вменява да бди за ненарушимостта единството на организацията и чрез факлоносеца си – списание "Борба", да продължи пътя на борбата за изкореняване плевелите на комунизма от нивата на отечеството ни, задушаващи растежа на държавността.

Той, пътят, го задължава да обича отечеството си като първосъздателя на България – хан Аспарух, да бъде носител на реда и законността като Крума Страшни и последовател на напоритостта на Симеона Велики за извисяване на Родината ни като истинска държава с национален облик и народностно съдържание в границите на Европейската общност.

Централният управителен съвет на Българския национален фронт, Инк., и сп. "Борба" с чувство за удовлетворение поздравяват зам.-председателя на организацията г-н МИРО ГЕРГОВ за тържествено-то му номиниране от Почетния комитет на Националната оръжейна асоциация на Америка да получи Националния медал на патриота и да участва във водещите лидерски редици на НОА като член на "Златни орли".

*Почетният комитет на
Националната оръжейна асоциация на
Америка тържествено номинира
г-н Миро Гергов
да получи **Националния медал на
патриота** и да участва във водещите
лидерски редици на Националната
оръжейна асоциация като член на
НОА "Златни орли"*

Венелин Бараков

За родолюбието и нещо друго...

Мисли по повод 2 юни

Предпочитам духовността като състояние или нагласа пред патриотизма. Но е добре те да вървят заедно, да образуват едно пространство. Тогава се постига нужната сплав за големи, истински неща. В България патриотизмът се родее повече с идеализма. Това ни го направи и завеща комунистическото мислене, чиято цел бе пълно митологизиране на историята. Култ към партията; култ към другаря-партизанин. Живяхме и в такова време... Това мислене е още живо. Още дава издънки... **Патриотизъм, който има за фундамент, за основа идеализма, не е личен, съзнателен акт, формиран от нашата грамотност, информираност, интелект и т.н.** Много често той не е интуитивно усетен и преживян, а е по-скоро натрапен от някакъв външен източник – родители, училище. Образователната ни система е такава, че вместо да постига качествени резултати, по-скоро отблъсква младите хора от родолюбието, поради липсата на живо доказателство за неговата стойност. **Личността на младия човек трябва да го усети върху себе си, да разбере неговата сила.** Това не става със закърнели фрази и поучителни постулати. Необходимо е живо участие в общественния живот. Създаването на доброволчески отряди за спасители, червен кръст, клубове по интереси са добри възможности, които да осмислят живота и ежедневието на младите хора. В България това са по-скоро пожелания и инцидентни явления. Най-страшно е когато под внушения на други, мощни и манипулативни външни сили и източници – партии и граждански организации, с открито популистки нагласи, се употребяват младите хора и тяхната енергия и ентузиазъм. Младите хора се настройват срещу определени етнически,

малцинствени групи или определени социални слоеве, подхранва се тяхната омраза и стремеж към доминация над другите, различните. Този път е опасен, защото не води наникъде. След време младите хора сами могат да прозрат, че са били използвани за порочни и нечисти цели, че са служували на теснопартийни интереси, далеч от тяхната искрена представа за родолюбие. Важно значение в този процес има съзнателният труд, насочването на младежката енергия в друга посока. Младежите трябва да се подтикват да четат историческа и художествена литература. Това е задължение на българския интелектуалец. Дължим им го, защото те са бъдещето на България. Нали?! Иначе ще получим мургаво и неграмотно бъдеще, което да се обръща към нас с „бате...“.

Да си простак в днешно време звучи гордо! Удобно е! Харесваш се на тълпата. Можеш да се издигнеш до министър-председател. Ако си почтен, достоен и грамотен човек – това е апокалипсис! Ха сега да си зададем въпроса: кого ще изкопират децата?! Идва времето на истинските лидери, на водачите. На българите им дотегна от лицемери, позьори и мачовци, от Станишевци, пелтечеци Костовци и Марин Димитровци, или виреци пръсти Яневци, да се преборват за гласа на мислещия българин. Кунева не я броя – тя е прочетен вестник. Затова е гошло време да кажем не на клишетата в политиката.

Разпалването на огъня на духовността става от тлеещи въглени. Такива въглени има във всяко населено място – музеи, библиотеки, читалища, църквата... Младите хора трябва да разберат, да преживеят интуитивно духовността като откровение, като вътрешна сила и чувствителност.

Да я превърнат в убеждение и градиво за собствената си личност и за останалите хора. Те трябва да се възпитават и да се водят по пътищата на християнската етика и духовност. Християнството е дало на модерното време разбирането за свободата на личността и свободата на избор. **Само истински свободният човек, свалял всички духовни окови и притеснения, е достоен да осъзнае понятието „роголюбие“.**

Аз правя разлика между възпитание, интелект и духовност. И съм твърдо убеден, че комунизмът е бездуховно общество. Образованието в близкото минало наблягаше на първото. Второто, духовността, бе захвърлена и занемарена. Духовността е свързана с вярата, с християнството (българите сме християни), с любовта към ближния. И най-важното – християнството осмисля предназначението на човека и неговата личност, то дава отговор за смисъла на живота и битието. Христос ни е оставил учение за цялостната личност. В психологията, трудовете на Юнг го доказва емпирично. Човекът е дух и материя, и двете искат своите грижи. И двете искат развитие, растеж и усъвършенстване, усилия и труд. **Вярата най-пълноценно изгражда човека като личност.**

Вярата има смисъл и стойност, иначе тя щеше да е безпредметна. Щеше да служи само като едно украшение, с което човек се кичи на празници. Но тя носи сила и убеденост. Който я открие, знае това. И го ползва за свое и всеобщо добро.

Навремето имаше приказка: Как да накарат старите да не работят, а младите да работят. Народът е разглезен, младите – възискателни: първо искат, после дават. Комунизмът ни остави в наследство тарикатлъка, мързела, работата без качество, бездуховността. Псевдodemократите на прехода ни завещаха бабаитлъка, законната кражба на държавно имуществото и капитал и всеядния пазар – господар на действителността. Всичко се обезсмисли и обезстойности. Как да накараме хората да повярват

и да работят?! Под тарикатлък разбирам лостовите за издигане в обществото - т.е. не въз основа на личните качества и образованието, а благодарение членството в Партията; бездуховността не е в липсата на училища, библиотеки и т.н., а какво се преподава в тези училища и какви книги има в библиотеките – да не изброявам автори, които ги преведоха едва след промените.

Тази държава може да тръгне към оправяне, когато се намери някой, който да пореже чиновничеството. Разсипахме икономиката си, разпродадохме и окрадохме държавата, но чиновниците останаха. Тези мъртви души съсипват и бизнес, и предприемачество, и култура. Ама как да стане това като всички активисти на партията, когато вземат властта, ги уреждат в административната система. Кой кадърен, кой не, дали разбира, ако не – ще се научи. Най-бързо се учат да броят пари чиновниците. Стане ли беля – гражданите са им виновни. Кой гаде такава власт на чиновника в България – това е най-тежкото наследство на руския ботуш и комунистическата власт в България. Това е бремето на т.н. преход. Една окрадена, бедна държава. Пак го отнася народът, защото не може да си построи високи замъци и имения и да ги ограда със стени и камери, та да го пазят от наводнения и катаклизми. Кой носи отговорност за нещо в тази държава? Тези, дето би трябвало да я носят, се крият зад стените на замъците си. **Това и под турско го е нямало. Съвременните ни душмани – това е българският политически елит.**

Държавата, ценностите, самочувствието се изграждат, когато човешката личност е свободна сама да взема решения, да преодолява трудности, да изгражда самата себе си, да предлага решения, с които да изненадва другите. Тогава идва уважението както отвън, така в държавата като един организъм, така и във всеки град. Това ни липсва като нация. А защо ли?! Защото нямаме духовен елит, който да е носител на интелектуалност, политическа култура и

достойнство. **Имаме парвенюта, синове и дъщери на старата номенклатура, ченгета и доносници, които сега превзеха властта.** Е, как ще се получат нещата в България? **Само когато се изгради новото мислене, далеч над материализма и неговия емоционален събрат – идеологизма. Тогава ще дойде и смяната на политическия елит в България.** Този процес вече е започнал и ще даде плод. Не революция, а съзидание чрез истинска християнска етика, служение и вяра. Така, както беше преди 9 септември 1944 г.

Затова ми омръзна да слушам за патриотизъм. **Родолюбието се носи в сърцето, а не се излага на показ, не се размахва пред**

другите като визитна картичка. Родолюбието е да си седнеш на задника и да бачкаш – всеки това, което може най-добре. Да възпитаващ децата си да бъдат личности и да се борят срещу пошлостта и лицемерието. Да отговаряш с достойнство и мъдрост на всички опити да те направят част от нечия политическа игра или финансова галавера, в основата на които лежат егоизмът, парите и себичността. Да помниш историята и героите, не за да им палиш свеци и да им служиш панихиди, да ги издигаш в култ, а да имаш пример, че свободният човешки дух е сила, мощ, която се дава на смирените и чисти сърца. В това вярвам!

Апостолът в премеждие

Иван Вазов

На мястото, дето днес се красува княжеският дворец, на 1871 година стоеше старият валийски конак, със своите лоши, сбутани, с неправилни стени здания, снабдени с вехти чардаци-коридори към тесния, постлан с камъни двор, и със своята голяма дървена порта към запад, вардена от двама стражари, отляво на която стърчеше джамия, а отдясно се зеленееше голяма върба с увиснали до земята клони, що едничка радваше погледа тука.

През един хубав юнски ден в нея година из конашката порта излязоха вкупом няколко заптиета, спряха се на малкото мегданче там, пошушукаха си няколко време, па се пръснаха по разни посоки.

Един от тях, познатия Али чауш – чернокож, брадат, с грубо и подпухнало лице турчин – улови чаршията – днес Търговска улица, – проби си път през шумния върволяк, който гъмжеше из тясната, с притиснати и ниски редове от бакалници и дюкяни улица, като се вгледваше внимателно в някои лица. Когато пристигна при хана на Трайковича, той го изгледа изпитателно, както и кръчмата му, попипа машинално револвера си, като да се убеди, че е на мястото си в калъфа, па потегли да влезе в хана.

Току в същия миг едно заптие се задаваше отсреща му. Али чауш се спря до вратната на хана и го възчака.

Никола Кожухаров. Залавянето на Васил Левски
в Кърпинското ханче

– Какво научи? – попита го той ниско.

– Прегледах, но такъв не намерих – отговори заптието, като си обриса с кърпа изпотения бръснат врат.

– Ти гледа ли добре? Запомни ли хубаво? Около двацет и пет годишен, рус, сивоок, мършав, средна ръст и с черно сакко. Иди на другия хан! Най-много гледай очите: сиви, много сиви – гълчеше Али чауш наставително, а очите му играеха на четири и забележваха кой минаваше край хана и кой влязваше в него.

– Разбрах, Али чауш! – и заптието отиде.

Този разговор между двамата заптии се отнасяше за Василя Левски, когото търсеха да уловят.

По това време неустрашимият апостол беше дошел от Пловдив в София, под предлог, че е търговец за вълна, та устрояваше комитета, който по-после стана исторически прочут по обира на турската хазна при Арабаконак. Софийската полиция, предизвестена телеграфически от пловдивската за това, беше цяла на крак. Рояци заптиета бяха пуснати за него. Али чауш, най-живият и съобразителният от тях, ръководеше диренето от няколко деня и даваше нужните наставления на полицейските хора, заедно с точното описание на лицето и облеклото на революционера.

Прочее, дяконът се намираше в голяма опасност; винаги дързък и безстрашлив до безразсъдство, убеден в кекавостта на турската полиция, самоуверен, може би веруещ в звездата си, тъй като досега безброй пъти беше се изтървавал из ноктите на враговете си, той нито подозираше, че е подушен, нито приятелите му в града знаеха това нещо, за да му дадат по-сигурно убежище.

Острите погледи на Али чауша се втренчиха изпитателно и в Илчовото кафене, което беше залепено до Трайковичевата кръчма, и той влезе в него, преди да влезе в хана.

В кафенето имаше четири души: един гост – българин, едър, дебел, във френски дрехи, – който пушеше наргиле на пейката; Илчо кафеджият, който точеше един бръснач на ябелието*, а пред огледалото – чиракът му бръснеше други един гост, обърнат гърбом към вратата, с руса коса и черно шаячено сакко.

Той беше Васил Левски.

Али чауш поздрави българина с наргилето, когото познаваше, отиде при кафеджият и го попита с равнодушен уж вид, но ниско:

– Няма ли тука в хана, Илчо, един... търговец? – и турчинът направи описание на лицето и на дрехите на дякона.

– Не знам, Али чауш, аз в хана се не меся – отговори кафеджият и продължаваше заниманието си спокойно, защото той не познаваше Левски, нито се интересуваше да разбере защо Али чауш търси такъв човек.

– Един сив, сух... – повтори Али чауш, като машинално хвърли очи към Левски, на когото само гърба можеше да види.

Тоя разговор, станал с нисък глас, биде чут обаче и от другите в кафенето.

Ръката на чирака затрепера, бръсначът се затресе в нея, като че иска да падне. Лицето му прежълтя от страх! Бедното момче познаваше, че бръсне Левски.

Но още повече се беше изменило лицето на едрия българин, който на пейката дърпаше наргилето. Той беше побелял като платно: той беше г-н Хр. Ковачев, приятел на Левски, и сега виждаше, че дяконът е изгубен.

Лицето на Левски, което се отражаваше в огледалото, остаяше тихо и спокойно. Нито една жила не трепна по него, нито едно вълнение не пропъпли по ледната му физиономия. Това необходимо, извънчовешко самообладание го не напушаше и в най-страшните опасности, с които беше насеян неговия невероятен, премеждлив живот.

Али чауш седна на пейката и запали цигара.

– Какво си ти, Христо ефенди? Болен ли си бил? – попита Али чауш софиянеца, като изгледа побледнялото му и развалено лице.

– Ба... Али чауш... Да... Не! От горещината... – измънка замаяният Ковачев.

– Момче! Дръж хубаво бръснача, че ще ме порежеш! – изгълча строго Левски на момчето.

Турчинът се извърна неволно към черното сако на Апостола, па почна да се разговаря за дребни работи с Ковачева.

“Тоя проклетник чака да се свърши бръсненето, па да изгледа дякона в лицето... изгубен е!” – помисли си Ковачев. Но в тая критическа минута примерът от спокойствие и хладнокръвие на дякона го ободри, едно вдъхновение му дойде: той си спомни, че Али чауш има една малка слабост, пиеше.

Той го покани:

– Една ракия не пиваш ли, Али чауш?

Турчинът прие.

Той люхна двайсетте и пет драма ракия, замляска с измокрени устни и с посветлели очи и с клюмване отговори на поздравлението на Ковачева.

– В горещо време ракията прохлажда – забележи пак Ковачев, – не заповядайте ли още?

И без да чака отговор, заръча нови двайсет и пет драма. Турчинът изпи и тях, като си изжабурка шумно устата с вода.

За да му отвлече съвършено вниманието, Ковачев заразправя ниско с лукава усмивка някаква си сладострастна история за една шалварлия софиянка, известна по леките си нрави, от което се изпълниха с влага очите на сластолюбивия турчин, който изпи още едно петдесетниче, без да мигне.

“Сега е минутата да изфиряса, без да го сетят” – мислеше си Ковачев, като хвърли бръз, знаменателен поглед на Левски, който стана от стола си и си поправяше вратовръзката пред огледалото.

Но той с ужас видя, че Левски, вместо да се изсули тихичко, обърна се с лице право към турчина, изтърси се и взе да плаща на момчето. Али чауш неволно се обърна и го погледна. Сивите, ясни, спокойни очи на Апостола се посрещнаха с Алиовите.

На Ковачева космите щръкнаха на главата.

Но той се окопити завчас.

– Наздраве! – поздрави той Левски учтиво, по обичая.

– Честито, челеби! – поздрави го и Али чауш е едно небрежно, широко темена, па се извърна пак към събеседника си и продължи лакомия разговор.

Левски излезе из вратата.

След половина час Али чауш си спомни мисията си и остави Ковачева, па влезе в хана, за да продължи диренето си и да изгледа гостите.

В тая същата минута три заптиета караха с победоносен вид, с щикове на гърба им, петима души изплашени българи, уловени в разни ханища.

И петимата бяха руси и с черни сака!

Ковачев пред вратата на Илчовото кафене изглеждаше смутен тия жертви на турската дивотия.

В същото време един дрипав шоп водеше един кон, натоварен с въглища.

– Не сакаш ли да ми купиш кюмуро бе? Оно, евтино ти го давам! – извика шопа.

Ковачев го погледна, па се вкамени.

– Левски! – извика той, като се озърташе плахо.

– Нечем скапо... Не сакаш?... Твоя воля, господине!

И шопът поведе полека коня си напреж...

Николай Начев

Не кощунствайте и не мърсете образа на Васил Левски

Както всяка година, така и тази, годишнината от рождението на Апостола на свободата – Васил Левски, събра пред паметника му в София стотици родолюбиви българи, които ознаменуваха това събитие. По този повод ще се спра и цитирам някои от фактите, които родолюбецът и патриотът, покойният Петър Константинов, изнася за този титан в борбата срещу османското петвековно иго: “През 1867 г., взимайки участие във Втората българска легия в Белград и след разтурянето ѝ, той прекарва известно време в град Зайчар. Тук той е написал известното си писмо до войводата Панайот Хитов, декларирайки пред него намерението си да извърши “нещо голямо” за отечеството си, като добавя: **“...ако спечеля, печеля за цял народ, ако загубя, губя само мене си”**. Ще добавя още мисли на Петър Константинов, който в книгата си “История на България с някои премълчавани досега факти (681-2001 г.)” хвърля обилна светлина върху това, което вчера и днес се спекулира с казаното от Апостола за “републиката”.

На първо място, това е повтаряната през последния половин век по повод и без повод фраза за “свята и чиста република”, споменавана на три места в писмовното наследство на Левски (“Наредата”, дописка до в. “Свобода” и писмото до карловския чорбаджия Ганчо Миньов). Тези три източника са писани в периода на втората половина на 1870 г. и първата половина на 1871 г. – тъкмо когато се създава Третата френска република и се осъществява героичната съпротива на Парижката комуна като символ на борбата срещу европейската реакция и милитаризъм. В този смисъл приватният език на Левски използва понятието “република” като понятие за свобода и народовластие, а не като форма на управление. Никога преди това и след това Левски не споменава понятието

“република”. И тук Петър Константинов добавя: “Най-категоричното, с което може да бъде пресечен опитът и инсинуацията около републиканизма на Апостола, е чл. 1 от Програмата на БРЦК, написана от ръката на Левски при приемането ѝ като официален документ на БРЦК на общото събрание на 30 април и 1 май 1872 г. Той гласи: **“Формата на бъдещото българско управление ще бъде неопределена до онова време, когато чрез всяко средство българското освобождение стане дело свършено.”** Това е и последното категорично становище на Левски и БРЦК. Малцината манипулатори на светите и чисти идеали на Левски през последните пет десетилетия старателно и упорито отклоняваха българската общественост и българската младеж от най-важния и фундаментален принос на Левски – Българската национална доктрина. Тази доктрина не обслужваше българската компрадорска управляваща каста след 1944 г., която провеждаше политика, съвсем противоположна на българските национални интереси. В замяна на това посредствените ѝ политици и държавници имаха нужда от един параван с образа на Васил Иванов Кунчев за прикриване на собственото си безличие и болезнена жажда за власт. Така те имаха възможност да осъществят една “република”, която в продължение на петдесет години беше пълна противоположност на идеалите и възжеланията за свобода, национален интегритет и демокрация на Апостола.”

Защо така, макар и бегло, се спирам на този въпрос? Това е, защото наред с президента г-н Плевнелиев и кмета на столицата г-жа Фандъкова, свое произведение прочете ученик, който спечели първо място в конкурс за Васил Левски. Този младеж многократно повтаряше това, че и Апостола е бил за форма на управление република. Недостойно беше на тази именита и свещена

дата по случай рождението на Апостола представителят на младежта да поднася неверни факти. За съжаление тези, които са участвали в журито за класиране на това писание, се опитаха да поднесат чрез този младеж последната лъжа за Левски по въпро-

са за републиката. Вялото ръкопляскане след прочитането на творбата идва да покаже само едно – че вече е минало времето, когато могат да се изнасят пред българската общественост неверни факти.

Иван Вазов – народен творец, носец в сърцето си родина и народ

(162 години от рождението му)

27 юни 1850 г. – в Сопот се ражда Иван Вазов. Ако все още сме останали българи по морал и душевност, нека си спомним за него и за онова, което е дал за родината ни. Народът ни най-добре е оценил заслугите му, назовавайки го Патриарх на българската литература.

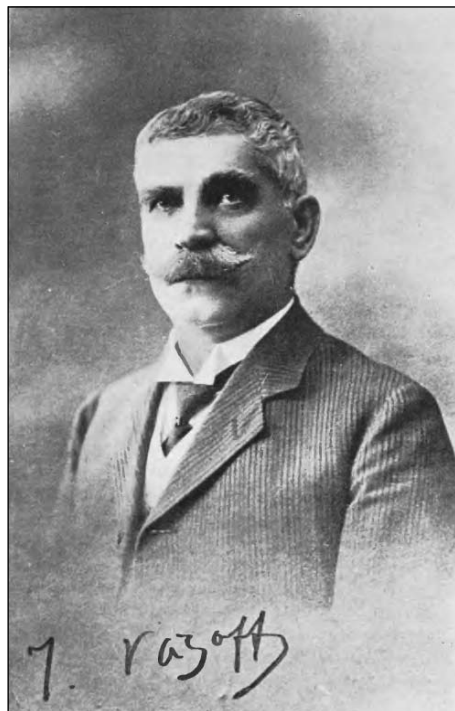
Народът ни не греши в оценките си. Защо?

Няма литературен жанр, в който Вазов да не е изявил таланта си на родолюбив български творец – проза и лирика, епос и драма. Във всички негови творби се чувства принадлежността му към България, че носи в сърцето си отечеството. За нас, българите, той може да бъде само гордост, устременост към висота, пример за вярно служене на народ и родина с таланта си. Не измисля героите си, а ги търси и открива сред народа. Чувства и изживява душевността на народа ни и я изразява ярко в творбите си. Живее с вълнуващите народа ни проблеми и ги отразява, оставайки съпричастен към тях. Страда и се радва тогава, когато народът ни страда и се радва. Ликува с народа по време на освободителната ни епопея.

Свидетел на всенародния подем в борбата за свобода, Вазов отрази по неповторим начин тази борба в “Епопея на забравените” – да не забравяме великите българи. “Под игото” стана българското евангелие, настолна книга във всеки дом. Историческата наука лаконично ни съобщава за историческите събития. Но ако всеки българин знае за боевете при Шипка, за обесването на Левски, за турския петвековен робски гнет, за Кочо и Батак, знае го от Вазовите творби, от които възприема информацията с душата и сърцето си, изживява я, изстрадва я. Не настръхваме ли от гордост и умиление при песента-химн “Покойници, вий в други полк минахте”? “Новото гробище на Сливница” стана за нас синоним на българското геройство, на храбростта и саможертвата на българския войник за свободата на род и родина. А разказите му знае всеки българин и не рядко предава епизоди от тях. “Под игото” с право можем да наречем епопея на българската народопсихология, на българския дух и морал.

Вазов не остана чужд и на следосвобожденската ни действителност. Колоритът на времето, предаден в събития, характери и нрави, скъпата, морално чиста душевност на българина се чувстват най-ярко в творчеството на народния ни поет. Посещавайки Батак след клането през 1876-та, Иван Вазов с болка и сълзи на очи изрича словата: **“Хеопсовата пирамида би била малка за паметник на Батак!”**

Затова той е Патриарха на българската литература, велик творец, носец в сърцето си родината и народа. **Всенародна българска гордост.**

Елена Вачева

9 септември

Народен ли бѣше комунистическият “народен сѣдъ” презъ 1945 година

(Протоколи отъ тайнитѣ архиви на комунистическият велможи)

Протоколъ отъ заседание на ПБ на ЦК на БКП съ решение относно тежестта на присѣдитѣ по процеситѣ на Народния сѣдъ, засѣгащи регентитѣ, царскитѣ съветници, министритѣ и народнитѣ представители

20 януарий 1945 г.

ПРОТОКОЛЪ № 7

Заседание на ПБ отъ 20 януарий 1945 г.

Присѣдствуватъ: Трайчо Костовъ, Георги Чанковъ, Добри Терпешевъ, Георги Дамяновъ, Райко Дамяновъ, Антонъ Юговъ, Цола Драгойчева, Петко Кунинъ, министъръ Минчо Нейчевъ, Карло Лукановъ и Александъръ Костовъ; народнитѣ обвинители Георги Петровъ, Никола Гавриловъ, Върбанъ Ангеловъ, Владимиръ Димчевъ.

ДНЕВЕНЪ РЕДЪ: Размѣна на мисли по присѣдитѣ въ двата процеса.

ГЕОРГИ ПЕТРОВЪ: Трябва да има известна градация въ присѣдата. Не трѣбва всички подсѣдими да бѣдат поставени на една плоскостъ, понеже виновността имъ е различна. Нѣкои даже може би нѣматъ вина.

Регентитѣ: Кирилъ – пълнен дегенератъ. Търсихме да установимъ кой го е поставилъ за регентъ. Царъ Борисъ се е отнасялъ съ пълно пренебрежение къмъ него. Не е вземалъ участие въ политически съвѣщания. Отъ дневника на Филовъ се вижда каква е била ролята му въ регентството. Имало е намерение да бѣде образуванъ кабинетъ Цанковъ или Габровски. Кирилъ казалъ, че въ България такъвъ кабинетъ е невъзможенъ. Не е искалъ да отиде въ Германия на посещение на Хитлер. Безволна личностъ. Преговоритѣ е водилъ Филовъ, Кирилъ е игралъ второстепенна роля.

Съветницитѣ: Установена е отговорността на Сеговъ, Ханджиевъ, Петъръ Костовъ, Жечевъ и Димитъръ Генчевъ – тѣ сѣ играли важна роля. Лулчевъ не трѣбва да бѣде осѣденъ. Книгитѣ, които е писалъ презъ 1940 година, говорятъ въ негова полза – въ тѣхъ той се обявява противъ изстъпленията. Той представлява куриозъ за двореца, заплата не е получавалъ, при царя е отивалъ, когато сѣ го викали, правилъ е застъпничество за осѣдени на смъртъ, не е взималъ никакви пари за това, кариера не е правилъ въ двореца. Писмото на Крумъ Кюляковъ говори положително за него. Но същевременно е препоръчалъ да бѣдат назначени ген. Недевъ, Пантевъ. Говорилъ е за миръ, билъ е славянофилъ, а не германофилъ. Отначало щѣлъ е да бѣде посо-

ченъ само като свидетелъ. Даде героична защита, отхвърли германофилството си.

ТРАЙЧО КОСТОВЪ: Трябва да го освободимъ като заместникъ на Дъновъ? Та той е давалъ 10 години съвети на царя!

НИКОЛА ГАВРИЛОВЪ: Лулчевъ даваше най-разумни отговори. Има феноменална паметъ. Ако обаче му четете дневника, ще заключите, че това е лудъ човѣкъ. Царътъ е билъ силна личностъ, решавалъ е това, което е искалъ. Никой отъ съветницитѣ не е призналъ вината си. Станиславъ Баланъ трѣбва да освободимъ по политически причини – билъ е любовникъ на царицата. Не е игралъ особена роля въ политиката, билъ е съветник и е правилъ доклади по външното положение. Петъръ Морфовъ малко е стоялъ въ двореца, билъ е първи секретаръ, отъ кариерата. Писалъ е до баща си, че иска да бѣде освободенъ отъ службата си, за да отиде пакъ въ Външно министерство. Павелъ Груевъ е билъ въ двореца отъ 25 години, но следъ идването на Сеговъ е престаналъ да играе важна роля. Светославъ Поменовъ е човѣкъ съ демократически разбирания, дипломатъ отъ кариерата, направилъ донесение за капитулацията на Италия, не билъ германофилъ.

ГЕОРГИ ПЕТРОВЪ: Нашето мнение: Първитѣ петъ души да понесатъ тежки наказания, а останалитѣ – не. Първиятъ кабинетъ Филовъ. Всички да понесатъ тежка отговорностъ. Само Ив. Поповъ, който се е самоубилъ, да се освободи по политически съображения. Теодоси Даскаловъ е билъ смененъ по настояване на германцитѣ. Признава, че е гласувалъ за Тристранния пактъ. Но отъ 1942 г. застаналъ на гледището, че германцитѣ ще загубятъ. Поставяме въпросъ за доживотенъ затворъ.

ТРАЙЧО КОСТОВЪ: Сѣщиятъ пусна немскитѣ войски въ България и държа въ Военното училище речъ противъ предложението на Соголевъ.

ГЕОРГИ ПЕТРОВЪ: Димитър Кушевъ е бивш земеделецъ, не е сторилъ нещо особено, трябва да се освободи. Вториятъ кабинетъ Филовъ: Билъ е образуванъ следъ влизането на България въ войната. Хр[исто] Петровъ е билъ творческа личностъ, участвалъ е въ опозиционната петорка. Съ изключение на него, останалитѣ да се осѣдятъ.

ПЕТКО КУНИНЪ: Кабинетъ Божиловъ: Борисъ Йоцовъ, Партовъ, Ив[ан] Вазовъ, Бешковъ и Хр[исто] Петровъ сѣ действали опозиционно по редъ въпроси. Отказали да дадатъ нота про-

тивъ Турция заедно съ Германия. Искали сж да се дадатъ консулства на Русия. При третата нота на Русия си подали оставката. Вазовъ е увеличилъ надниците на работниците близо съ 100 %; спрълъ изпращането на работници въ Германия; възпротивилъ се на изпращането на стоки за Германия. Борисъ Йоцовъ следва да понесе пълно наказание. Партовъ също, заради закона за смъртното наказание на малолетнитъ. Бешковъ и Вазовъ да не се осждаатъ на смъртъ. Бешковъ е давалъ сведения на земеждците за това, което се върши въ правителството. Държалъ е речи, за които в Германия разстрелватъ. Но постановление № 30 тежи на всички – всички сж го подписали.

НИКОЛА ГАВРИЛОВЪ: Кабинетъ Багряновъ: Неестествено той зае централно мѣсто въ процеситъ. Излезе, като че ли неговото тримесечно управление е било най-лошото. Азъ заострих на него подъ влиянието на единъ членъ на ЦК. Пресата наду работата още повече. Допринесе и докладътъ. Този докладъ е фалшифициранъ. Билъ е изготвен от Р.О. срещу 400 франка, за да бжде заблудена Германия, че ужъ Багряновъ води 100% прогерманска политика. За неговата не автентичностъ има безспорни доказателства. Багряновъ е билъ искрентъ. Стоялъ е на два стола: билъ е вѣренъ на двореца и на народа. Плакалъ е за смъртъта на царя, но мѣчи се да служи вѣрно и на народа. Този кабинетъ се е мѣчилъ да направи завой, наложенъ отъ външно и вътрешнополитическитъ условия. Но завоя го е провелъ по единъ нерешителенъ начинъ. Искалъ е да не се избиватъ партизанитъ, а е издалъ заповедъ тѣ да се избиватъ само въ сражения. Най-голѣма е вината на военния министъръ. Отъ останалитъ министри ръководна роля сж играли Станишевъ и Русевъ. Драгановъ е билъ противъ войната срещу Англия и Америка. Само Русевъ следва да бжде осжденъ на смъртъ. Савовъ е прекъсналъ всѣкакви връзки съ Германия.

Кабинетъ Муравиевъ: Най-виновентъ е ген. Иванъ Мариновъ. Вергилъ Димовъ се обвинява за софийскитъ събития, за които, обаче, неговата виновностъ въ сжда не можа да се установи.

ГЕОРГИ ПЕТРОВЪ: Този кабинетъ може да бжде осжденъ само политически. Отложили сж обявяването на войната на Германия само за да може да се изтегли българската армия при Битоля.

МИНИСТЪР МИНЧО НЕЙЧЕВ: Другаритъ народни обвинители постѣпватъ съвършено неправилно. Търси се най-тежкото престѣпление и се започва отъ тамъ градация надолу. Съ смъртъ искатъ да се накажатъ само най-виновнитъ, а за по-малко виновните (въ сравнение съ тѣх) предвиждатъ по-малки наказания. Не се търси дали е извършено достатъчно престѣпление, заслужаващо само по себе си смъртно наказание, а се гледа има ли

други извършили още по-голѣми престѣпления. Ако нѣкой е убилъ 50 души и го наказваме съ смъртъ, от това не следва, че оня, който е убилъ само едного, не заслужава сжщо смъртно наказание. Напримеръ: Вазовъ е подписалъ постановление № 30 – това е достатъчно, за да бжде осжденъ на смъртъ, макаръ че Филовъ, въ сравнение съ него, е още по-виновентъ.

ГЕОРГИ ЧАНКОВЪ: Линията на нашитъ обвинители не е линия на хора, които сж политически заинтересовани за нанасяне на ударъ на тази камарила, а като на хора, които стоятъ на страна отъ цѣлата борба на народа и сега мерятъ, кой колко е виновенъ и пр. Не се чувстватъ нашитъ народни обвинители като хора на нашето движение, които търсятъ и най-малкото, което ще докаже виновността на тия бандити. Тази тѣхна линия се отрази върху воденето на цѣлия процесъ. Има меко пипане. Тѣ сж платили сериозентъ данѣкъ на тази линия. Не сж наблѣгали на тѣхнитъ престѣпления, а на други хора. А подсждимитъ докараха България до това положение, тѣ избиха хиляди хора. Линията на обвинителите не е последователно антифашистка.

ТРАЙЧО КОСТОВЪ: Съ линията на другаритъ обвинители по никакъвъ начинъ не можемъ да се съгласимъ. Предлагамъ: за регентитъ – смъртъ и за тримата. Дегенератството на Кирилъ не е смекчаващо вината обстоятелство. За съветниците: Сеговъ и другитъ четирима да се осждатъ на най-тежкото наказание. Става въпросъ за останалитъ 5 души, тѣ могатъ да не бждатъ наказани на смъртъ, но трѣбва да бждатъ тежко наказани. За първия кабинетъ Филовъ: Въпросътъ е ясенъ – смъртъ.

АНТОНЪ ЮГОВЪ: Изключение може да се направи само за Димитъръ Кушевъ. Много бързо го изхвърлиха отъ кабинета.

ТРАЙЧО КОСТОВЪ: Участвувалъ ли е въ сключването на пакта? Да! Това е достатъчно. За втория кабинетъ Филовъ: Сжщо. За кабинета Божиловъ: Решаващо е постановление № 30, съ което войската се натоварва съ изстреблението на партизанитъ. Сжщо смъртъ за всички, които сж го подписали. Кабинета Багряновъ: По никакъвъ начинъ оценката на Гаврилов не е правилна. Багряновата политика не е политика на два стола, той не е служилъ едновременно на царя и на народа. Той е служилъ на царя и е заблуждавалъ народа. За Багряновъ, Сталийски, генералъ Русевъ, Станишевъ, Драгановъ – смъртъ. За Колчевъ и Арнаудовъ – доживотъ, за останалитъ: Руси Русевъ, Дим[итър] Савовъ и Хр[исто] Василевъ – по-малко. Кабинетъ Муравиевъ: Никой от него не може да бжде оправданъ. Въпросътъ е, какъ да се осждатъ. Конст[антин] Муравиевъ и Вергилъ Димовъ най-тежко, но не на смъртъ. Вергилъ Димовъ заради вътрешната му политика, като адвокатъ на нашитъ процеси се

държеше като врагъ. Втората група – министритъ безъ портфейл Мушановъ, Буровъ и Гичевъ на 1 година. Третата група – Павловъ, Поповъ, Стефанъ Даскаловъ, Гиргиновъ – условно. Приема се.

ВЛАДИМИРЪ ДИМЧЕВЪ: По втория процесъ нѣма нито единъ народенъ представителъ, който да бѣде оправданъ. Изключение прави Каишевъ, който е билъ боленъ и не е могълъ да посети нито едно заседание на Народното събрание. Трѣбва да се направи индивидуализация на подсѣдимитъ. Доказателствата сѣ главно речитъ въ Народното събрание. Не съмъ се подготвилъ окончателно за това, кой каква присѣда следва да понесе. За 15 до 20 души ще искамъ смъртъ, за други доживотъ, трети ще бѣдатъ осѣдени на по-леки наказания. Напр. Дончо Узуновъ, писалъ статии въ „Днес“, но ОФ комитетъ говори добре за него. Никола Минковъ е фашистъ, но е честенъ. Любенъ Дюкмеджиевъ говори добре за него.

ВЪРБАНЪ АНГЕЛОВЪ: Борилъ се е противъ преследванията на евреитъ. Спасилъ е много хора

отъ смъртъ. Ако остане живъ, може да дойде до комунизма.

ТРАЙЧО КОСТОВЪ: Но той е идеолога на фашиститъ от „Млада България“!

ВЪРБАНЪ АНГЕЛОВЪ: Моитъ обвиняеми сѣ хора безлични. За нѣкой ще искамъ смъртно наказание. За Петъръ Савовъ се колебаю. Стателовъ е билъ противъ правителствената политика – следва да се оправдае. Агитиралъ е по селата да не се даватъ храни на германцитъ. Предупреждавалъ е селяни да се укриватъ. Билъ е подведенъ по ЗЗД.

ВЛАДИМИРЪ ДИМЧЕВЪ: Въ Народното събрание не е имало никаква политическа опозиция.

ТРАЙЧО КОСТОВЪ: Никой от депутатитъ (освенъ умрѣлитъ преди 1941 г.) не следва да бѣде оправданъ. Да се представи списъкъ за присѣдитъ на депутатитъ, който да бѣде съгласуванъ съ насъ. Обвинителнитъ речи по първия процесъ да започнатъ в срѣда-четвъртъкъ, а по втория отъ петък-събота (къмъ 25 януарий).

СЕКРЕТАРЪ: [безъ подписъ]

Спомен

За правата на човека и правата на малцинствата

Преди много години, по време на специализация в Париж, съдбата ме срещна с един забележителен французин от Квебек, за когото се омѣжих и от 1970 г. се установихме в Отава – федералната столица на Канада. Тѣй като не познавах никого, а чаках дете, потърсих в телефонната книга православна църква, където се сблизих с добри руснаци – белогвардейци, те ме приеха като свой човек: говорех езика им.

По онова време Отава беше малък град. Имаше около триста хиляди жители, от тях около 40% бяха франкофони.

През 80-те години в следствие на кървави събития в Близкия Изток – Алжир, Мароко, Ливан, Палестина и др. – дойдоха емигранти от арабски произход и се заселиха главно в Квебек като френскоезични, но също и в Отава. Жените ходеха със забрадки, но с открити лица.

Десет години по-късно, поради глада в Етиопия и гражданските войни в Сомалия и Руанда, се преселиха хиляди африканци мюсюлмани. Започнаха строежи на джамии и дебати по носене на чалми и фереджета. В Монреал например за период от 20 години броят на джамиите стана 15, т.е. почти по една годишно.

Канада според конституцията ѝ е двуезична държава с мултикултурна ориентация. Това значи, че малцинствата имат право на неделно училище, 3 часа седмично, за да изучават – или да не забравят! – родния си език, история и литература. Държавата финансира тези програми. Добра и толерантна държава.

През 1990 г., когато дойде голямата вълна от млади български семейства, аз бях от малкото основатели на българското училище в Отава, което върви добре и нагоре. Малцинствата в Канада имат и телевизионни програми, с тяхно заплащане, но ние, българите, не успяхме да съберем пари за наш канал, та слушаме македонския и руския канал.

Въпреки че има толерантност към етнически културни изяви – песни, танци, специфично облекло и пр. – тук няма и не може да има етнически партии. Ако някой емигрант желае да участва в политическия живот на новата си държава Канада, той става член и активист в някоя от вече съществуващите четири политически партии: либерална, консервативна, социалистическа или зелена.

“Харта за правата на човека” излезе през 1988 г. Един от авторите ѝ – адвокатът Джеймс Хърли – колега на съпруга ми и приятел на нашето семейство, ми подари екземпляр. През 1992 г., когато спо-

делих с него тревогата си от създаването на ДПС, той тъжно предсказа: “Това е сигурен начин да се разруши една държава. Имаме пример с Нигерия...”.

С течение на годините разбирам колко прав е бил този мой приятел. Мюсюлманите не се приспособяват към културата и традициите на държавата, в която живеят, а се стремят да налагат свои: т.е. не се интегрират. Техни “културни” организации все по-настоятелно искат да се махнат християнските символи от класните стаи и обществените места. Да няма разпятие, икони или портрет на папа Йоан Павел II. В една от джамииите на Монреал мюфтията по време на проповед се обърна към мъжете: “Женете се за французойки от Квебек и правете много деца, за да намаляват християните...”.

Реакциите не закъсняха. Вестниците писаха за Квебек, на входа на който е сложен плакат: “Ако сте пушачи или носите чалми и фереджета, не влизайте в нашия град!” Последваха бурни протести от страна на мюсюлманите и техните защитници за “правата на човека”.

Трябва да подчертая обаче, че джамииите в Канада нямат високоговорители, които да дразнят християните и евреите в квартала, за разлика от джамията в София. Мои приятели, живеещи на ул. “Екзарх Йосиф”, дълги години се молят за спокойствие и забрана на агресивните викове, идващи от джамията, крайно неприятни и обидни за жителите около Халите.

Наскоро разговарях с Джеймс Хърли по повод Хартата, а той призна голямата грешка на съставителите: “Осигурихме правата на човека, но направихме пропуск от важно значение. Не гарантирахме правата на мнозинството, а това ни струва скъпо. Сега всеки може да съди държавата или църквата, което е нелепо, но аз съм вече безсилен и болен за нова редакция...”.

Случи ми се да бъда в София през пролетта на 2011 г., когато станаха неприятните събития пред джамията. Волен Сидеров не е любимият ми политик, но в случая той имаше право да защити сънародниците ни от квартала, както и тяхното християнско достойнство на българи, а ние, българите, все още сме мнозинство в държавата ни.

А как реагираха депутатите от ДПС? Вместо да уважат християнската държава, в която живеят от години като привилегировано малцинство, те влизаха в Университета с привилегия! – депутатите от ДПС арогантно поискаха в парламента да се построи втора джамия, и то в центъра на София. Юнал Лютфи бе един от тях, макар че никой не го е видял да ходи да се моли там. Явно става въпрос за политически ход и натиск за още политически привилегии.

А защо и докога депутатите българи – независимо от партията, в която членуват – не защитават родната си религия и държава? Защо Петър Стоянов разреши новини на турски език, и то по националната телевизия? Защо по същия раболепен начин Георги Първанов утвърди тези предавания, обидни за всеки българин и с които никога няма да свикнем? Не разбират ли, че държавата ни се руши отвътре? Или им е все едно какво става в родината, тъй като синовете и дъщерите им работят в чужбина? Защо допускат България да стане многонационална общност? Не сме ли ние третата най-стара европейска държава след Византия и империята на Карл Велики? Не знаят ли нашите политици, че хан Крум е имал приятелски договори с Карл Велики още в IX век?

Странно защо дори Св. Синод не реагира на факта, че сме заплашени като нация и християни и не сме съгласни да се строи друга джамия? Защо например полицията арестува българската депутатка от Атака, а не някой от озверелите ислямисти? Докога ще им се кланяме?

Помня годината 1995-а, когато помолих отец Андрю от руската православна църква да дойде и благослови нашия дом след Богоявление. След церемонията го поканих на чаша чай, но той бързаше, имаше събрание. Кметът на Отава бе свикал всички християнски духовници – католици, англикани, евангелисти и православни – да се съветва с тях. Мюсюлманите, студенти в университета на Отава, поискали да строят джамия на Кампуса. Аргумент: имало католическа църква, трябвало да има и джамия. Отец Андрю сподели с мен, че свещениците предварително се договорили да не допускат джамия да стърчи в центъра на града. И слава богу!

Все пак студентите мюсюлмани всеки петък се кланяха по коридорите в продължение на няколко месеца, за да ги съжалим, след което се примириха – всяко чудо за три дни! Религията е индивидуална ценност, а не обществена.

Българската православна църква и нашите владици защо мълчат? Или може би търсят само парадност и показност? Дали не трябва в крайна сметка да се върнем към богомилството и началото християнско? Има ли някакъв изход?

Багряна Беланже

Доц. д-р Добромир Добрев

Болшевишките нюанси на руската революция през погледа на Николай Бердяев

Николай Бердяев е най-превежданият руски философ в Западния свят и това не е случайно. Неговите възгледи за социалните, духовните и ментални търсения на руския характер са дълбоки и проникновени. Не е случайно и това, че той е единственият руски философ, удостоен с титлата “доктор хонорис кауза” на университета в Кеймбридж, Великобритания.

Философските му възгледи хвърлят мост от Русия към Запада, помагат да се разберат сложните лабиринти на руската душевност.

Арестуван и принудително изгонен от болшевиките през 1922 г., той е принуден да живее в емиграция. Болшевиките не могат да му простят изобличаващата критика спрямо установения режим в Русия.

Аргументирано и последователно той разкрива всички слабости и недъзи на съветската власт. Нещо повече – той детайлно проследява цялата еволюция на руските революционери.

Не трябва да се забравя, че те винаги са имали тотално мислене, т.е. за тях революцията е религия, философия, светоглед, а не само борба, свързана с промяна на политическото статукво. В този смисъл не е изненадващо, че руският марксизъм се оформя като силно тоталитарен. Такива са болшевиките. И това, че те са спечелили борбата с всички други революционни течения в Русия, никак не е случайно. В началото на XX в. е ясно, че народът не приема революционната интелигенция, т.е. народничеството вече не е на мода. Марксизмът обаче успява да намери алтернативата на селячеството (с което обикновено се отъждествява народът в Русия) и това е пролетариатът. Разбира се, в Русия пролетариатът не е никаква сила. Ясно е, че оформянето на такава класа е въпрос на дълги години. Но в Русия става отъждествяване на руския народ с пролетариата. Въпреки постановките на самия Маркс се говори за единство между селяни и работници. Самото селячество

е обявено за част от революцията, макар че след нея на болшевиките се налага да го контролират особено стриктно. В същото време (началото на XX в.) Русия изживява културен ренесанс – религиозен и философски. Темите са свързани с традициите оставени от Достоевски, Толстой, Соловьев и др. Именно през този период стават известни имената на Н. Бердяев, С. Булгаков, С. Франк, П. Флоренски, Д. Мержековски и др. Може да се говори за промени в умонастроенията на руската интелигенция в посока към духовните ценности. С тези настроения е свързан и сборникът “Вехи”. Проблемът пред това движение е слабата му връзка с революционното движение. Всъщност този културен елит не успява да придобие сериозно влияние в обществото. Той няма шанса да промени посоката на бъдещата руска революция.

Тази посока се определя от набиращите все повече привърженици болшевици. Техните методи и действия се оказват най-близки до руските максималистични традиции и определят хода на революцията. Болшевиките успяват да пренесат своята централизирана партийна организация върху цялата държава. Русия приема такава централизирана диктатура, приема и ликвидирането на свободата. Причините за това могат да се намерят в обединението на две традиции в болшевишката партия. От една страна, това е традицията на руската революционна интелигенция, от друга страна, това е традицията на руската историческа власт в най-тираничните ѝ изяви. Винаги враждуващи и винаги разделени в Русия, тези две традиции се вметват в болшевишката практика, придавайки ѝ стабилност и увереност. Така се стига до историческия факт, че болшевизмът изгражда силна и централизирана държава.

“Колкото и парадоксално да звучи, болшевизмът е третото явление на руската великодържавност, на руския империализъм

– първото е Московското царство, второто явление е империята на Петър Първи” (вж. *Добрев, Д.* Кризата на европейската култура. Ш., 1999, с. 132).

Връщайки се към руската интелигенция, искам да напомня още веднъж тезата, че именно тя подготвя комунизма. Уравнителните тенденции, които винаги са преобладавали в нейните редици, изиграват своята роля.

Разбира се, в комунизма влизат и редица други черти, заимствани от различни направления в руската интелигенция. Става дума за признаването на трудещите се за висш човешки тип, презрение към буржоазията, подозрително отношение към културния елит, отхвърляне на духовните ценности и др.

Вижда се, че болшевизмът в Русия не идва върху празно място, напротив, той стъпва върху добре изградена теоретична основа. Нихилистите, анархистите, а след тях болшевиките изграждат нов човешки тип. Сред качества му се откроява фетишизирането на силата; именно силата измества състраданието. Този тип е чужд на руската култура, той винаги е бил далече от нея. Поколения наред той е осъществявал връзката със света чрез вярата си. **Вярата е била елементът, свързващ различните прослойки, само тя има тази способност. Целенасоченото разрушаване на религията и вярата всъщност разкъсва и последната връзка между елит и народ в Русия. Новият човешки тип, дошъл от низините, изпитва враждебност към културния елит. Тази враждебност по време на революцията преминава в отмъщение. Загубил вярата си в Бога, народът е повярвал в рационалността, повярвал е, че машината ще направи живота му щастлив. Според Бердяев подобни превключвания са възможни в душата на народа.**

Такава постановка за крайностите в руската душа може да се открие и при Достоевски. “Тези впечатления са му скъпи и той сигурно ги събира незабележимо и без да съзнава – за какво му са също не знае: може изведнъж събрал впечатления за дълги години да захвърли всичко и да отиде в Ерусалим да се скита и спасява, а може и родното си село изведнъж да запали, а може да се случи и едното, и другото заедно. Съзидатели в народа има много” (*Ф. Достоевски*. Братя Карамазови).

Революцията разкрива напълно стихииите на руската душа, за които толкова е писал Достоевски. Болшевиките, от своя страна, успяват да овладеят и насочат тези стихии в нужната им посока. Разбира се, те имат едно голямо преимущество пред Запада. В страна като Русия, неживяла никога в условията на демокрация, страна с абсолютна монархия е по-лесно да се осъществи диктатура на пролетариата. **В такава страна не е трудно да се използват вековните инстинкти за покорство; необходимо е само да се открие нов идеал, нова вяра, която да замени отхвърлената религиозност. И в това отношение болшевиките се справят успешно. Те умело съчетават тезата за диктатура на пролетариата с характерните руски условия.**

Не на последно място болшевиките най-успешно се възползват от създалата се в страната ситуация. Те използват недоволството от войната, използват недоволството на селяните от неуредения въпрос за земята, използват в крайна сметка руската традиция в деспотичното управление. За тях не е никакъв проблем да отрекат човешките свободи, които и без това не са познати на огромната маса, а са привилегия на елита. Този елит е смачкан лесно след опита му за съпротива. Болшевиките използват именно това, че според израза на Бердяев “народната душа най-лесно може да премине от една цялостна вяра към друга цялостна вяра, към друга ортодоксия, обгръщаща целия живот” (*Н. Бердяев*. Извори и смисъл на руския комунизъм. С., 1994, с. 156).

Разбира се, когато се каже, че тази ортодоксия е марксизмът, веднага може да се възрази, че той е западен продукт, нямащ нищо общо с руските нрави и традиции. Затова веднага трябва да се уточни, че марксизмът, който побеждава в Русия, е доста различен от своя първоизточник. Дори основният постулат на марксизма – за диктатурата на пролетариата, в Русия се осъществява само като идея за диктатура на пролетариата, тъй като там такъв пролетариат просто липсва. Възползвайки се от традициите на руската интелигенция, болшевиките успяват да дадат на марксизма един източен, руски облик. След победата на революцията именно болшевиките преместват столицата от Петербург в Москва – осъществявайки по

този начин една стара идея на славянофилите. Това връщане в Кремъл показва източния характер на руския марксизъм и е нова форма на противодействието Изток-Запад. Нещо повече, болшевизмът експлоатира и старата месианска идея за Москва като Трети Рим. В историята руският народ не успява чрез своята държавност да осъществи тази мечта. Големи надежди за това е имало в Московското царство. Но и там религиозните разпри от XVII в. не позволяват това да се случи. Идеята остава, но нейното осъществяване се проваля и по времето на империята. Там не съществува необходимото единство на духа; разделението между дворянството, а след това между интелигенцията и народа е много силно. В тази връзка болшевизмът е нещо повече от третото осъществяване на руската великодържавност. След като нито Московското царство, нито Петър Първи осъществяват идеята за Москва като Трети Рим, болшевиките чрез Третия интернацио-

нал я постигат. “Вместо Трети Рим в Русия успява да се осъществи Трети интернационал и върху Третия интернационал се прехвърлят много черти от Третия Рим” (Н. Бердяев. Цит. съч., с. 159).

Уместно е да се говори в този смисъл за продължение на старата религиозна идея. На място прозвучава и забележката на Бердяев, според която на Запад не разбират, че Третият интернационал изобщо не е интернационал, а е руска национална идея, форма на руския месианизъм. Казвайки това, трябва да се отчита и фактът, че комунизмът, разбран като религия, е враждебен на всички останали религии и особено на християнството и православие. Това е резултат от неговата тоталност, от желанието му да обхване всичко в живота. Комунистическата идея (и това с пълна сила важи за Русия) иска да удовлетвори религиозните потребности на човешката душа, отхвърляйки всяка конкуренция.

Комунизм

Българската Голгота на Картал тепе

Картал бунар тепе – Орлов връх, се намира на 10 км по права линия от с. Черничево, на 4-6 км от с. Горни Юруци, Крумовградско. Някога там са гнездели орли, има и стар бунар, изкопан от древните му обитатели. Полите му, както и околните планински масиви, са покрити с букови и дъбови гори. Според местното предание близо до Картала имало махали, получили името си Казиреле след голямото клане на българите от турците. Християните избягали по високи и стръмни места, заселили се в колиби, но не могли да се спасят от насието на поробителя. Никой не се отрекъл от вярата си и този висок връх бил напоен с християнска кръв. Оцелелите след клането българи погребали своите мъченици светци. Гробовете им личат там и днес. Там са гинели и българи от близкото ни минало, за които никой не е оставил спомен.

Сеченли – чисто българско село, се намира в Гърция на около 20 км от границата по права линия. Сега името му е променено.

Българинът Иван Карабашев от Сеченли още след Първата световна война се преселва в с. Горно поле, Хасковско. Умен и трудолюбив, той спечелва доверието на хората и те го избират за председател на патриотичното Тракийско дружество (днес това дружество е овладяно от комунистите). На изборите за ВНС през октомври 1946 г. 90 процента от членовете на дружеството гласуват за опозицията. Това стряска комунистите и те изпращат Карабашев, баща на пет деца, в концлагера Белене за три години. Връща се у дома си през 1950 г. Подложен отново на преследване и тормоз, той решава да емигрира в Гърция. Споделя това със своя стар приятел **Иван Карасана**, също преселник от Гърция от 1917 г., установил се в Хасково. Карасана е организатор на емигрантски групи и се

заема да организира и новата група. До 9 септември 1944 г. българите ходели на пазар в Гюмюрджина и двамата преселници познават много добре местността.

Архитект Тенчо Благоев от Хасково, около 30-годишен, завършил архитектура в София, затварян още преди изборите през 1946 г., активист на академичния ЗМС и преследван от властта, също решава да се спаси зад граница. Техен съмишленик става и 29-годишният **Сево Костов Ангелов от с. Дунево, Хасковско, завърнал се неотдавна от Белене**.

Михаил Нейков Марков от с. Белозем, Пловдивско, приятел на Тенчо Благоев и виден ръководител на ЗМС и БЗНС, бил каторжник една година в Белене, е задържан и инквизиран в ДС. За него друго спасение няма освен бягство в чужбина. Така се организира група от четирима верни другари, високи, снажни мъже. Но с Михаил идва в Хасково и 17-годишният **Тодор Танев Тодоров от Белозем**, нисичък, мургав младеж, чийто баща **Таню (Витан) Тодоров** е заможен човек, собственик на камион, **върл комунист, ятак на отряг „Антон Иванов”, когото е проговолствал с храна и средства**¹. След Девети се преселва със семейството си в Пловдив. Михаил е намирал подслон в дома на Витан и лекомислено му доверява за планираното бягство². Синът на Витан Тодор изявява желание да премине с тях в Гърция. За неговия произход никой от останалите не знае. Приемат младежа с доверие като приятел на Михаил.

Водачът Иван Карабашев решава да преведе групата през Картала. Вляво от него е Коджа еле (Ветрен), през който е минавал прекия път за гр. Софлу.

В края на март и началото на април 1951 г. Арда е придошла и групата чака 2-3 гена водата да намалее. Карабашев нарежда всички да обуйт цървули, за да вървят с лекота и да не вдигат шум. На 6 срещу 7 април приближават Картала, прехвърлят го и към 6 часа стигат границата, която е на 2-3 км. **Патрулът минава покрай тях и се отдалечава, все едно, че не ги е забелязал и не е осведомен за тях!** Карабашев пресича междата, прави няколко крачки в гръцка територия и се обръща назад, за да види следват ли го другарите му. В тоя миг един от войниците го застрелва в челото. Предателство! **Знаели са за тях и са ги чакали да предприемат преминаване на границата. Завързва се престрелка, Тенчо е тежко ранен, а Михаил се самоубива. Гръцки граничари няма. Войнът, застрелял Карабашев, минава отпътък и издърпва тялото на убития.** (Същият този войник разказва това на сина му Вълко през 1991 г.) Телата на убитите са хвърлени в дерето, където обикновено хвърлят телата на убити “диверсанти”. Раненият Тенчо Благоев е откаран късно вечерта с камион в Хасковската болница. Д-р Димитър Димитров, лекар стажант от махалата на Тенчо, осведомява домашните му, че той е докаран в тежко състояние, но е в съзнание. Червата му са разкъсани на 24 места. Лекува го д-р Кирил Алтънов, хирург. Постепенно състоянието на Тенчо се подобрява, раните зарастват. На 5 май сутринта някой му поставя “руска инжекция”, той започва да повръща черно и същия ден умира.

Войниците, претърсвайки околността с помощта на кучета, в едно дърво далеч от престрелката откриват и залавят другите двамата от групата – Тодор, сина на Витан, и Сево. Това пише в присъдата им от 20 август 1951 г., издадена от Софийския окръжен съд по дело 402. В началото на присъдата е пояснено, че “се опитали да преминат българо-гръцката граница в местността Дълга поляна, Картал”. Дълга поляна е на 3-4 км преди Картал тепе върху билото на съседен планински масив.

Явно групата минава през Дълга поляна и продължава през Картал тепе към границата. **Тодор, синът на активния борец против фашизма и капитализма, тихомълком изостава от групата още на Дълга поляна. Карабашев, забелязвайки отсъствието му,**

нарежда на Сево да се върне и да го открие, за да не ги предаде. Затова и двамата отсъстват от мястото на престрелката.

Вместо в Хасково или в Пловдив, делото се гледа в София. Подсъдимият Тодор Танев Тодоров, “стругар, член на ДСНМ и ОФ, като непълнолетен, недостатъчно осъзнат и за извършеното деяние бил склонен от приятеля си Михаил, се осъжда на една година лишаване от свобода. А **Сево Костов Ангелов**, 29-годишен, боледувал дълго време от туберкулоза, искал да отиде във Франция да се лекува със стрептомицин – на две години лишаване от свобода... При пълното самопризнание на двамата Сево притежавал пушка, за която имал разрешение, а Тодор носел негоден пистолет.” Обвинението отхвърля този факт и ги оневинява – чл. 314, ал. 1 от НЗ. Съгът зачита на двамата подсъдими предварителния арест от датата на задържането им... Дава им възможност “да се поправят и станат добри граждани”. Политически мотиви в опита им за бягство **няма. На делото присъстват и хора от Белозем, които слушат показанията на Тодор пред съда: “Бях подведен от Михаил, той ме склони, не съм мислел да бягам!”**

Домашните на Михаил нищо не знаят, мислят, че той е жив. “Не ми гадоха тялото на баща ми – казва сега Вълко, синът на Иван Карабашев. – Нямах право да го търсиш! Не го търси да не отидеш и ти на неговото място!”

Изводът кой е предал групата остава на тълкуването на читателя!

Бележки:

1. Тодор Тодоров. “Той не е забравен”, в. “Про и Анти”, 2010 г., бр. 24, стр. 14.
2. Тодор Тодоров. “Памет”, в. “Про и Анти”, 2010 г., бр. 13, стр. 11.

Нагеежа Любенова

По дирите на болшевишките престъпления в България

Прочетено в старите вестници: в. “Вечерни новини”, бр. 69 от 1990 г.

ЛОДКАРЯТ ОТ БЕЛЕНЕ

Васил Кобиларов. Трагичната му съдба започва през 1959 г., когато попада в Старозагорския затвор. Следват мините “Бобов дол”, първия обект на Белене, където всичко се извършва под строй и всяко отклонение се наказва със стрелба на месо. Един от тези куршуми е преминал през дясната му ръка и като по чудо не е раздробил лакътната му става. Секач на върби, в последните десет седмици от ада, наречен Белене, е изпратен на пети обект като товарач на шлеп.

“Бях петия по ред лодкар, който превозваше трупове на убитите в лагера край Ловеч. Предишните двама се бяха удавили, третият се обесил, а за четвъртия не се знаеше нищо. Моторницата се наричаше “Чавдар”, а трупове трябваше да прекарвам от брега до остров Мъдрец, на който имаше само една лопата и около 200 полудиви свине.

Още с идването на “молотовката” шофьорът се отдалечаваше на достатъчно разстояние, за да не установим контакт с него. Трупове са в чували от зебло, за които се държи строга отчетност и трябва да бъдат върнати обратно като инвентар. Иначе...

Карах трупове напълно обезобразени. Не можеш да разбереш нищо по лицето им. Само веднъж докараха едно момиче между 18 и 20 години, което беше непобутнато. До острова ги вадех от чувалите. Там веднага ги стоварвах и колкото може по-бързо ги засипвах с пясък, защото прасетата на цели орди се носеха към мен, полудели от глад. Качвах се моментално на лодката и гледах изтръпнал от ужас как само за броени секунди тези полудиви животни изядоха хората.

*Йордан Йорданов,
Казанлък*

Агенти на ДС

Дометиан предал брат си на ДС

Скандалът с разкритите доносици на Държавна сигурност в редиците на Светия синод отваря тежки семейни рани в една от най-големите и стари български свещенически фамилии – Топузиеви. За повече от век тя е дала три поколения на православие – шест духовници в расо и един митрополит. Главата на рога е покойният кърджалийски свещеник Василий, от храм “Св. Богородица”. Най-преуспял е големият му син – Видинският владика Дометиан, а черната овца е най-малкият – отец Благой Топузиев. Съгбата обаче и на двамата братя днес се оказва продукт на машинациите на комунистическата Държавна сигурност. Единият стига до “Осанна”, а другият получава “Разпни го”. Въпреки че са се молили на един и същи Бог, службите превръщат агента си в богоизбран архиерей, с много власт, пари и привилегии. А врагът на комунизма прекарва повече от 7 години от живота си по арестите на ДС и затворите, а по-късно е изгонен от страната от режима на Живков за антипартийна дейност.

АГЕНТ ДОБРЕВ ПИШЕЛ ОТ ЧИКАГО ДОНОСИ СРЕЩУ ПРОФ. ДАЛЧЕВ

„Предстои да бъдат изпратени монаси в Зографския манастир в Атон. Трябва да замине и Галактион, но той хитрува, явно не му се ходи там. Казал, че родителите му го оплаквали и затова не искал да замине. Панкратий обаче се е срещнал с родителите му, без Галактион да знае, и установил, че те се радват, че синът им отива на работа в Атон.” Това “ценно” сведение донася до Държавна сигурност през далечната 1972 г. прохождащият агент Добрев. Заг агентурния псевдоним реално стои лицето Димитър Вълчев Топузиев, който пък за пред Бога вече е приел духовното име Дометиан.

Година наред Видинският митрополит минаваше в църковните среди за един от най-ерудираните и уравновесени владици, а често го спряха и за евентуален заместник на патриарх Максим. Говори свободно няколко езика, обиколил е целия свят, заемал е различни важни постове в църквата. Под расото обаче се оказа, че 40 години е крил шифрован и верен агент на комунистическите тайни служби. Добрев е вербуван във Велико Търново, а от 28 юли 1972 г. Васил Вутов го поема като водещ офицер. Агентурното му дело №31775 е открито знаково на Голяма Богородица – 15 август същата година. Има някаква скрита ирония в това съвпадение – сякаш партията е отбелязала поредната победа на материализма над Христовата вяра.

От архивите на ДС обаче става ясно, че духовникът от 9 октомври 1970 г. е донасял редовно на службите и се е доказвал като “кандидат секретен сътрудник”. Той е пъл на Първо, Трето и Шесто управление на ДС в продължение на 20 години, а в рапортите си твърди, че помага на службите по вътрешни подбуди, защото бил български патриот. В досието му се съхраняват собственоръчно написани агентурни сведения, документи от ръководилите го трима щатни служители, регистрационен дневник и картони.

Досието на дядо Дометиан съдържа над 700 страници, събрани в два тома, а почти 60 процента от информацията, която е давал, е за срещи разговори и визити на патриарх Максим

с чужди църковни и дипломатически делегации. Реално като секретар на Св. Синод Добрев е бил окомото и ухото на ДС в ежедневието на патриарха. Разкритията му обаче са сухи и скучни и в нито едно от тях не се съдържа ценна информация за националната сигурност и църквата, както твърдят за свое оправдание доносниците с расо.

През 1976 г. **Добрев предупреждава водещия си офицер, че по предложение на патриарха за представител на българската църква в Торонто, Канада, заминава епископ Иларион.** „Добрев реагира остро и изрази отрицателното си отношение към това назначение, заявявайки, че то е отплата за провизиите, които години наред се карали с джипа на Бачковския манастир за Максим. Според Добрев Иларион е неподходящ за поста, иронизира го, че не знае езици и го квалифицира като консервативен, фанатик, непригоден, може да нанесе вреди на заграничната епархия”, пише в рапорта си офицер Вутов.

През 1978 г. пък агент Добрев натопил патриарха, че често не бил съгласен с държавни назначения. Така например Л. Попов, председател на комитета по изповеданията, уведомил Максим, че Комитетът за култура изпраща архимандрит Горазд на работа в Полша, а патриархът казал огорчен: Щом са решили, да върви, но да му се каже, че не представлява църквата и Св. Синод.

Агент Добрев не прави изключение от събратята си владици доносници – топял е пред ДС приоритетно хора от църковните среди. Изпял архимандрит Методи, игумен на Рилския манастир, че е подал молба да бъде пенсиониран, но в същото време смятал да остане на поста, за да взима повече пари – и заплатата, и пенсия. Библиотекарят на Св. Синод Христо Георгиев Иванов представя пред службите като човек, който се оплаква от отношението на народната власт към него и критикува открито църковните и държавните органи. Епископ Симеон пък обвинява, че не докладвал подробно за състоянието на заграничните епархии. Изпълнителят на православни песнопения към БПЦ Цветко Чанков често миришел на водка, пропищал се и можел да стане алкохолик. Митрополит Андрей от Ню Йорк пък нарича „Разпутин”. Често обаче водещият офицер мъмри Дометиан, че и той се забърква в женски истории, а агентът се оправдава, че го топят нечестивци.

Друг специалист на видинския владика Дометиан са български емигранти, които обрисуват като врагове на народната власт и партията. Най-впечатляващи обаче са доносите, които дава за световноизвестния скулптор емигрант проф. Любомир Далчев, брат на поета Атанас Далчев. През 1980 г. той живее със семейството си в Чикаго. „Съпругата му хвърля огън и жупел срещу народната власт. Далчев е по-умерен. Твърди, че не бил зачитан, дискриминирали го, а трудовете му били отхвърляни поради завист на колеги. Искал да твори свободно, а не по заявка”, информира Добрев. Според него професорът искал да прави в САЩ от изкуството си бизнес. Отправял предупреждения към властта в България да не пипа имотите му и особено ателието, в което имал ценни творби. Година по-късно Добрев получава специална задача да предостави на ДС още информация за връзките на проф. Далчев с вражеската българска емиграция в САЩ. Дометиан се справя бързо със задачата и на 30 ноември 1981 г. рапортува: „Далчев прави изложби главно с историческа тематика, отвлечени скулптури. Работи за засилване на политическите антибългарски елементи. Рядко ходи на църква. Искал да направи скулптура на Св. София за църквата в Чикаго, но настоятелството бе обработено и отказа”, донася Добрев отвъд океана. Според него професорът говорел, че паметникът на Макгахан, дар от жителите на Батак и поставен на гроба му, бил лош. Емигрантите искали да му възложат той да направи бюст на Макгахан, но го поръчка не се стигнало. Далчев обяснявал, че избягал от България, за да може синът му да получи солидно образование. За жена му пък Добрев вади пикантерии, че въртяла любов със секретаря на професора П. Петров.

В личните си разговори с водещите си офицери дядо Дометиан често се оплаква, че кариерата му не се развива бързо и в Синода го подценяват. Наставникът му обаче го успокоява да не се притеснява и че скоро ще стане митрополит. В друг разговор пък Добрев разстроено се жалва, че напоследък не го взимали в делегации на църквата в чужбина. Останал много

огорчен, че не го включили в групата, пътуваща за Москва по случай годишнина от Великата октомврийска социалистическа революция, а поканили незаслужено епископ Йоан, ректор на Духовната академия. Оплакал се на патриарха, а той го успокоил, че ще провери. “Ти се бъркаш нещо, ние не раздаваме поканите за пътувания в чужбина, не ни се оплаквай за такива работи”, срязал го водещият му офицер.

Най-скандалната информация в агентурното досие на владиката обаче са няколко кратки коментара, които водещият му офицер Вутов описва в свой рапорт на 29 юли 1971 г. **Поводът е съдебният процес в Кърджали срещу брата на кандидат секретен сътрудник Добрев – свещеник Благой Топузлиев.** “Добрев се вълнува от осъждането му и твърди, че местните власти дискриминират брат му. Попитах го верни ли са нещата, за които е осъден, а Добрев ми отговори, че били верни, но малко пресилен. Жените, за които го обвинявали, сами се набутали в дома му. Добрев обаче каза, че брат му се е изложил, че осъзнава положението му, че е zlepоставил членовете на семейството му, които показвали с гелата си, че имат правилно отношение към народната власт”, отбелязва в рапорта си до началниците в ДС Васил Вутов. В контактите си с ДС Добрев повече не обелва и дума за положението на брат си, нито прави опит да се застъпи за него чрез службите, или чрез патриарха, до когото стои близо в продължение на години.

До последно Дометиан-Добрев упорито отричаше да е подписвал документи за ДС, а след като истината лъсна, обясни нагло: “Ако нещо ме е смуцавало, аз отдавна съм го изповядал и съм се покаял. Ако има засегнати от мен, да ми се обаждат лично и да докажат, че съм им навредил”, изми ръцете си митрополитът.

ХВЪРЛЯТ ОТЕЦ БЛАГОЙ В ЗАТВОРА, НАРЕКЪЛ ЖИВКОВ ПРОСТИТУТКА

Предаденият брат отец Благой

През пролетта на 1971 г., часове преди камбаните да възвестят “Христос възкресе”, служители на ДС демонстративно арестуват отец Благой, свещеник в храм “Св. Георги” в Кърджали. Духовникът е най-малкият син в свещеническата фамилия Топузлиеви. Той става жертва на скалъпен политически процес. Всъщност едва след последните разкрития на комисията по досиетата за агентите в църковния клир става ясно, че Държавна сигурност през 1970 г. реализира своеобразен експеримент – целенасочено започва паралелно да работи по двамата братя Димитър и Благой, отгадени на църквата. Първият обаче много бързо е “пробит” и доброволно приема да слухти и гоняся на службите, а другият се оказва костелив орех, но удобен вариант, за да се нанесе публичен удар срещу морала и ценностите на християнството като

враг на социалистическото общество. Младият свещеник, който тогава е едва 25-годишен, е обвинен по мракобесния чл. 108 от комунистическия НК и изправен пред съд. Според прокуратурата греховете му са, че в дома си е закачил барелеф на Ленин, а под него е поставил Библията, с череп върху нея. Пропагандирал открито, че религията дава повече на младежта от комсомола, разпространявал епиграми и вицове срещу партията, внушавал на хората, че в НРБ няма никаква демокрация и свобода на словото, печата, събранията и вероизповеданията и освен това отпращал обидни клевети срещу министър-председателя и първи секретар на ЦК на БКП Тодор Живков и вожда на световния пролетариат Ленин, нарекъл го сифилистик. Най-смайващото е, че вместо разкаяние, уличеният духовник открито и осъзнато защитава в съда “еретичните” си за онова мрачно време позиции. Ето думите му, документирани по време на съдебния процес, преди 40 г.:

“С композицията Ленин, Библия и череп изразявах мисълта на немския философ Ханс Дриш. Фактите на парapsихологията ще унищожат материализма”.

“Заставах пред вратата комсомолци и казваха на младите хора и децата да не влизат в църквата. Това ставаше на големите празници – Коледа и Великден. Казал съм, че религията по-пълно задоволява нуждите на младежта от комсомола. Казал съм, че комсомолците посещават събранията задължително, срещу подпис, докато църквата се посещава свободно”.

“Казах наистина две епиграми, които се отнасят до действителността: “Едни строят – други доят” и “Ще минат тези времена, ще дойдат други и никой няма да си спомня за днешните влечуги”. Конкретно имах предвид разни мошеници, интриганти, доносници, които донасят какво са чули на органите на властта.”

“Във връзка със свободата на печата казах, че в Гърция в една книжарница един видял книги на Маркс, Енгелс, Сталин, Ленин, Мао. Говорих също, че в Лондон, в Хайг-парк, всеки може да каже свободно това, което го вълнува. За Югославия казах, че нейните граждани получават паспорти, с които могат да отидат където си поискат”.

“Казах как гр. Тодор Живков не е предвидил грешките на Хрущов, като казах, че гр. Т. Живков се е целувал като проститутка веднъж с Хрущов, а след това с Брежнев. Разделих членовете на нови и стари комунисти – тези от преди 9 септември, и тези след 9-ти септември. За първите казах, че гърбовете им били сини от побоища, а за вторите, че гърдите им били сини от изтъркване”.

На 15 май 1971 г. Кърджалийският окръжен съд признава подсъдимия за виновен в това, че “с цел да отслаби властта на НРБ и да и създаде затруднения, проповядвал антидемократична идеология и разпространявал клеветнически твърдения срещу държавния и обществен строй”. Духовникът е осъден на пет години лишаване от свобода и на осем години без право да бъде свещеник и да живее в град Кърджали. Одисеята на дисидента продължава в Старозагорския затвор, а офицерът, който реализира разработката му, прави летяща кариера, стига до шеф на МВР – Кърджали, слага на раменете си и генералски звезди.

Заг решетките Благой Топузлиев получава допълнителна присъда от още две години за организиран опит за бунт и провеждане на гласна стачка.

„Стотици часове в интимни разговори съм прекарал с него в карето на затвора. Разказваше, че ДС го е натискала да даде списък с имената на хората, които тайно кръщават децата си. Отказва, защото това е тайнство и тогава започват да го преследват. Никога не спомена нито една лоша дума за брат си, владиката. **Дометиан не го посети нито веднъж в затвора, беше му страшно мъчно, но той беше горд човек**“, спомня си днес политическият затворник, а от години емигрант във Франция Петър Бояджиев.

След затвора Благой започва работа като свещеник в пловдивския храм “Св. Марина”, но врагът на комунизма се забърква в нова афера – става член и съосновател заедно с Илия Минев, поета Петър Манолов, Едуард Генов и Стефан Вълков на Независимото дружество за защита правата на човека. През май 1989 г. органът на БКП “Работническо дело” съобщава от уводен материал, че петима закоравели рушители на социалистическия строй, сред които е и Благой Топузлиев, са получили едновременно билет за Виена и са изгонени от страната. По-късно бунтарят взема участие на конференцията за правата на човека в Париж, дава поредица от интервюта по “Свободна Европа” срещу режима на Живков, подкрепя стачките и действията на неформалните организации в България. Установява се със семейството си в САЩ.

През юли 1993 г. при първото си завръщане в България опрости палачите си: “Към тези хора не само че не изпитвам омраза, ами се моля за тях. Прости им Господи!” Тогава констатира още: “Хората, които през онези мрачни години на комунизма развиваха някаква дисидентска дейност, останаха в забвение. Бяха изтласкани от карьеристи”.

На 20 август 2010 г. в 7,30 ч. след тежко боледуване Благой Топузлиев, свещеник към българския катедрален храм „Св. Кирил и Методий” в Ню Йорк, издъхна. Неговата история обаче е доказателство, че въпреки фалшификациите на ДС и безбройните подставени лица в най-мрачните години на комунизма в България е имало и автентични дисиденти демократи, които службите не успяха да обзаят.

Тревожно

България върви към катастрофа

Имитация на дейност тече от управляващите “гербаджии” и в провинцията. Бандитските посегателства върху домовете, имуществото, здравето и живота на българските граждани продължава с нестихващ темп. Цигани, мутри и подстрекавани келемета, преди всичко в младежка възраст, нахълтват с взлом по къщите на хората, грабят, рушат, бият, малтретират, а в нередки случаи – убиват. Сигнализират се “органите на реда”, но те си правят оглушки, отклоняват вниманието и загрижеността на потърпевшите и информацията от гражданите до тях, за извършени нарушения и престъпления, им служи за оформяне на актив по разкриваемост на нарушения.

В същото време комунистическата пропаганда продължава настъпателно. Организируют се срещи между техни “лидери” и гражданството, издигат се паметници на членове на политбюро и ЦК на БКП, използват се дати от календара за манипулации върху хората като 9 май, 9 септември, 23 септември и др., за нагнетяване в мозъците им на изопачена и невярна информация, болшевишки ориентирана.

По места в партии като БСП, ДПС, СДС, НДСВ, “Атака”, РЗС, ВМРО, ГЕРБ и др. са едни и същи хора, които непрекъснато си сменят членството – ту в една, ту в друга, а са от една и съща – комунистическа, закваска.

През 2011 г. в Червен бряг общинският съвет и кметът комунист (Данаил Вълков) наложиха монтирането на паметник на члена на Политбюро на БКП Пеко Таков в градската градина и преименуването на централния площад на този град на негово име. Местната преса алармира за това деяние на комунистите.

На 11 април 2012 г. от 19:30 ч. в Койнаре се провежда честване на 100-годишнината от рождението на Вълка Горанова – съпруга на Пеко Таков, в читалището на този градец, чийто председател е експартийната секретарка Николина Йорданова Карагьозова, чиято майка бе “активен борец против фашизма и капитализма”, а кметът на Койнаре – Данаил Стефанов Тоновски (от ГЕРБ), официално участва до края на “тържеството” им. На същото честване дейно участие взима и комунистическият “професор” Лукан Балабански от с. Лепица.

Кметът на община Червен бряг също е от ГЕРБ, избран на принципа на шуробаджанацината, в чиято изборна листа и настоящи управници са също комунисти, членове на БСП: Румен Пенков, Георги Георгиев – “Късметски” (настоящ председател на общинския съвет), и много други.

Всички политически формации, управлявали досега, са работили антинационално, антидемократично, срещу здравия разум, в полза на комунистическата разюзданост и спрямо малкото останали честни и почтени хора.

Няма комунист или техен привърженик, независимо от пол, възраст, ранг, образование и лична характеристика, който да не е осигурен материално по някакъв начин в известна степен. В същото време малкото инакомислещи – некомунисти и противници на комунистическата пропаганда и дейност, са потискани, изолирани, неосигурени житейски, с посегателства върху живота, здравето, името и авторитета им.

Наблюдавайки и следейки зорко и с мъка какво става и по други места в милата ни татковина, съм реално обезпокоен за съдбата ни като народ и държава.

Не стоят много по-различно нещата и в други страни от света, но там народите са по-напреднали в културно и научно отношение и са по-единни в отстояване на своите човешки права и свободи, а тук, у нас, е жива трагедия...

Димитър Бутански

Бел. ред. Мнението на г-н Бутански потвърждава в 2012 г. онова, което в 2010 г. г-н Цветозар Томов – управител на социологическа агенция “Скала”, сподели с интервюиращия го г-н Георги Бойков.

Интервюто предаваме без редакционна намеса.

– Г-н Томов, ще се отразят ли на правителството неуредиците от последните дни в секторите на здравеопазването и социалните дейности?

– Има обща тенденция, която няма как да не продължи да се задълбочава, ако страната

продължава да се управлява по този начин. Тя е ГЕРБ да губи доверието на част от хората, които преди една година и четири месеца ги подкрепиха.

Личното ми мнение е, че електоралната подкрепа за партията ще се стопи до равни-

ще, при което ще остане стабилно ядро от твърди симпатизанти. Колко е голямо то, не мога да кажа, но тенденцията от близо година е надолу и ще продължи така още известно време. Така че конкретно от тези скандали от последните дни са просто елементи от цялата картина.

– **Каква е цялостната картина?**

– Трагична, България върви към катастрофа.

– **В отделни сектори като здравеопазването и социалните услуги, или изобщо?**

– В продължение на 10 години никои не пипаше социалистическата система в здравеопазването, при която лекарите се държат на пост и молитва, а здравеопазването е видно безплатно, но се финансира от бюджет и общо взето се крепи на административен натиск.

Първият опит за реформа направи правителството на Иван Костов като въведе един госта луксозен модел – скъпо струващ и с възможности за множество злоупотреби, но не го реализира докрай. След това имаше тъпчене на място при правителството на НДСВ и тройната коалиция. Стигаме до сегашния кабинет, който е контрареформа на сектора, резултатите от които ще бъдат още по-плачевни.

– **Защо контрареформа?**

– Ще дам един пример – предишните два кабинета, вместо да решат проблема с НЗОК и да я превърнат в Национален институт, се опитваха тихомълком да упражняват контрол на държавата върху касата. Сегашното правителство просто я национализира.

На практика НЗОК не функционира като независима от държавната власт в никакъв аспект, като даже начело не е партиен функционер от ГЕРБ. С парите на Касата се разпорежда Министерството на финансите. А смисълът на реформата е да се обособи един сектор, който се финансира от здравноосигурителните вноски на хората, които са целево предназначени за здраве.

В България се спори колко пари бил дал Симеон Дянков, колко не е дал и какво става с резерва на НЗОК. Не се поставя въпросът, че е очевидно закононарушение изобщо парите за здраве да се ползват за други цели, независимо какви проблеми има консолидираният бюджет. Това е азбучна истина.

– **Защо когато нещата са толкова очевидни, не се прилагат на практика?**

– Защото имаме правителство, което действа като организирана престъпна група. То се интересува единствено от възможността да контролира всичко чрез лостовите на държавното управление.

Всъщност има фарсов опит да се възстановят някои от елементите на тоталитарния режим. Имаме премиер, който изобщо не различава държавата от общество, който говори за парите на данъкоплатците като лични средства и обяснява какво е направил с тях.

– **Адекватно ли е поведението на премиера?**

– То никога не е било. И адекватно на какво?

– **На ситуацията в държавата.**

– Той не познава ситуацията в държавата. Кога да я опознае?

– **С какво се занимава тогава?**

– Мисля, че всеки човек, който познава тази личност и не я величае, може да види че Борисов не се занимава с нищо. Ходи на откривания, реже ленти, следи сутрешните блокове на телевизиите, прави излияния по тях. Но не знае още, че Кипър не е в НАТО и т.н. Извинявайте, но много ме е срам като гражданин на тази страна, че този човек ни е премиер. Погледнете му речника. Вижте драстичните му прояви на невежество.

Премиерът се занимава единствено да чеше личното си его и аз си мисля, че целият политически проект ГЕРБ ще бъде сгазен от Борисов, защото следващият му напън ще бъде за президентския пост.

– **Дали се е устремил натам?**

– Ами страната няма да издържи на сегашното управление до 2013 година. Следователно Борисов ще постъпи така, както го е правил винаги – никога не е изкарвал повече от половин мандат където и да е. Единственият вариант е да се прехвърли на другия пост. Може би Борисов е прекрасен политически актьор. Според мен възходът му в политиката е окарикатурен израз на ниската политическа култура и опростачването на българската нация.

– **Защото тогава се превърна в политически феномен, както някои Ваши колеги го определяха?**

– Неговата кариера не се дължи на личните му качества. Когато чуя думата “харизма”, отнесена към Бойко Борисов, веднага се питам, може ли такъв човек да спечели повече от собствения си глас в една нормална и цивилизована държава.

– **Защо ГЕРБ в момента няма алтернатива на политическата сцена?**

– Съвършено съм несъгласен с това.

– **Добре, какво значи алтернатива?**

– Вариант на управление, който би бил по-добър от сега съществуващия. Да се твърди, че няма алтернатива на настоящото управление, е пълна безсмислица. ГЕРБ се провалиха в абсолютно всичко до момента. Още са им криви безобразията на предишните кабинети и кризата.

Но нека видим фактите. Обеднява ли българският народ – да. Спада ли жизненият стандарт – спада. Разклатиха ли се държавните финанси – факт. Отрязват ли се гражданските права – да. Тези неща трябва да се питаме за всяко управление, ако искаме да сме прагматични избиратели. Кажете ми една област, в която ГЕРБ има политически успех (курс. на ред.).

– **Българският избирател припознава ли ГЕРБ единствено в лицето на Бойко Борисов?**

– Да. А и избирателят гласува за ГЕРБ преди една година и нещо заради два основни мотива – защото хареса Бойко Борисов и защото искаше подмяна на предишните управляващи. Има го и съчетанието между двете.

Но несъмнено премиерът е човекът, който се харесва.

– **Защо?**

– Преди извиква първосигнални политически симпатии у хора с ниска политическа култура и провалили се в личния си живот.

България е едно общество на провалите съществуващи през последните 20 години. 80% от българите се преживяват като провалили се. Борисов перфектно пасва на гневния манталитет на такива хора.

Част от тях обаче изобщо не си дават сметка, че той е продукт на същото статукво, което искат да отрекат чрез неговия избор. Това е едната мотивация.

Втория тип са хората, които избират сегашния премиер като най-малкото зло. Двете мотивации се преплетоха.

Ще ви дам и количествено съотношение – броят на хората, които гласуваха за премиера от симпатия на парламентарния вот може да бъде разпознат сред тези, които подкрепиха ГЕРБ на евроизборите, те са около 600 000. Към тях са прибавени близо един милион протестен вот, който в момента партията губи и ще го изгуби докрай. Защото все повече хора разбират, че изборът е бил от трън та на глог.

Пишат ни

Господин Спасов,

Топло благодаря за "Борба"-та и затова, че има хора като тебе. Моля те, би ли имал възможност да изпращаш по два броя от списание "Борба" на семейство... от София, България. Предварително благодаря.

Багряна

Уважаема редакция на сп. "Борба"

Искам да ви честитя най-големия празник на България – св. св. Кирил и Методий, с пожелание за здраве и успех в делото против комунизма. Преди седмица имаше по канал 3 на БНТ предаване, което ме трогна. В него се говореше за другарката Пръмова и нейното участие в недотам чисти дела. Дано се разкрие по-подробно, та не само българите, но и европейците да разберат на кого е служила тя и чии разпореждания е изпълнявала. Мисля, че има още честни журналисти българи, които разкриват огромните далавери в комунистическа България. Нека Бог ни даде възможност да дочакаме дните, когато ще живеем без ДС и КГБ. Роден съм в Лом и живея в Плевен. Редовно чета и получавам сп. "Борба". Поздравявам редактора Спасов за смелостта му да води антикомунистическата борба безкомпромисно, смело и с цялото си сърце.

Г. Памев – Плевен

Уважаеми г-н Спасов,

Случи ми се да пътувам точно на Гергьовден (синът ми купи билети) с дълго чакане по летища, но се помолих за Вас и за Вашето здраве. Дано великият победоносен светец Ви пази и закриля – жив и здрав и все така умен. Тук заварих две списания "Борба" и веднага ги прочетох. Споделям много от

идеите на някои автори, като например г-н Чаракчиев от Германия. Поздравете го от мен. Дано да има възможност да обясни положението ни на някои влиятелни германци.

Съжалявам, че не можахме да се видим по време на престоя ми в София. Надявам се това да стане следващия път.

Изпращам Ви моя статия във връзка с неуместното и неудачно лобиране на българското правителство за Сърбия в Европа.

За жалост правителството на Б. Борисов също раболепеничи пред сърбите, тъй както и Николай Младенов си затвори очите, когато сръбски полицаи не пуснаха наши хора да се поклонят на паметника на Левски в Цариград. Научих, че Бойко бил близък приятел със Зоран Брегович и че заявил в интервю, че слуша главно сръбска музика. А сърбите и днес купуват имоти в селата около Кула, Белоградчик и Видин, за да направят (след десетина години най-много) сръбско, шопско или турлашко малцинство и пак да късат български земи: те са ненаситни.

Покойният ми баща си отиде с кървяща рана за ограбените от тях наши градове и села. Аз имам за свой дълг да работя за България. Надявам се сп. "Борба" и БНФ да защитават завета на нашите родители и деди, пропели чистата си кръв по бойните полета.

С уважение: Б. Попвасилева

Здравей Гошо,

Аз съм от 1970 г. в Германия, защото в България бяха турци и комунисти и съм на 84 години. През 2002 г. с германски паспорт бях в Албена – Варна. Изпих 1 бира и направих с фотоапарата снимки.

Някой ме предупреди да не ходя сам пеша, а има автобус, който за 1 евро ще ме закара до хотела. Чаках пред изхода на Албена, една жена беше с голям хляб, като реклама, да привлича гости.

Почувствах в дясното си рамо нещо като бодене. После разбрах в хотела, като си съблякох ризата, че мускулът на дясната ми ръка е паднал надолу. Предполагам, с лазер.

Говорих с един комунист защо не е в главата, защо не ме убие, щом ви преча! Той отговори – вие не трябва да умрете, а трябва да страдате. Ти си в нашите списъци като враг – дето си смущавал предаванията по радиото от Москва и затова самият ти трябва да умреш бавно и мъчително.

Сърдечни поздравии, за България!

Попов

Уважаема редакция,

Молим да дадете гласност на настоящото ни писмо до Държавна агенция архиви – София.

Д. Велинов – председател на съюз "Горяни"

До изпълнителния директор на Държавна агенция "Архиви" г-н Мартин Иванов

Господин Иванов,

Като Съюз на частта от репресираните след 9 септември 1944 г., които в продължение на десетилетие активно се противопоставяха и бориха с налаганата от Българската комунистическа партия жестока диктатура, ние приветстваме и заставаме твърдо зад идеята за публикуване в интернет на документите от Държавния архив за т.нар. "народен съд". Едновременно с това изразяваме и желанието си да бъдат публикувани в интернет и всички документи за горянското движение и за съдебните процеси срещу участниците в него.

Публикуването на тези документи в интернет ще даде възможност на широк кръг историци и други изследователи да извършат така очакваните исторически изследвания, необходими за цялостното и достоверно осветляване на този трагичен за България период от време.

София, 30.06.2012 г.

Председател на Съюз "Горяни" Димитър Велинов

Редактори на сп. "Борба",

Поздравяваме ви за патриотичния антикомунистически дух, който насаждате и поддържате у българския народ чрез сп. "Борба". Нека всички заедно покажем на все още чувстващите се господари комунисти, че времето на наведените глави изтече не само като пожелание, а и като действие, което ще разберат на идващите президентски и парламентарни избори.

И. Станимиров – Добрич

С княз Борис I и неговите приближени започва покръстването на българите през 864 г.

Княз Борис I (852-889). През 864 г. княз Борис и приближените му целуват за първи път кръста под сводовете на една дворцова зала в Плиска.

България става християнска държава!

Стъпил на престола през 852 г. като наследник на хан Пресиян, княз Борис прави преломна стъпка за изчистване на езическите култове от съзнанието на своя народ и възприемане на християнската вяра. По негова заповед намират смъртта си 52-ма верни на отиващото си езичество боляри. С интуицията на европейски държавник князът разбира, че в тази епоха културата и християнството вървят заедно. Новата вяра, а не военното насилие може да направи България равнопоставена на просветените европейски държави. Затова още през 881 г. князът се запознава със създателите на славянската писменост и книжнина Кирил и Методий. Привлечен от идеята за налагането на славянския език в богослужението и за развиване на славянската книжнина, българският владетел жадува за такива мъже като солунските братя и техните последователи.

Княз Борис I с усърдие отстоява независимостта на новоучредената българска църква, защото и католическият Рим, и православната Византия искат да я задържат под свое влияние. И той успява, като намира среден път между цариградския патриарх и папа Николай I.

На старини, през 889 г., княз Борис I Покръстител се оттегля в манастир. И оттук той бди над делото на живота си и живота на своя народ. Интересите на България го принуждават да отстрани от трона и да ослепи наследилия го Владимир, който през 893 г. решава да върне езичеството. На престола идва другият му син – Симеон I, който продължава бащиното дело!

Цар Симеон I Велики (893-927). Едва навършил 27 години, той поема управлението на държавата. Получава блестящо образование в Цариград в прочутата Магнаурска школа. Баща му княз Борис I го подготвя за глава на българската църква. Съдбата обаче отрежда да хвърли расото и да седне на престола на брат си Владимир.

Веднага след поемане на властта Симеон разпорежда гръцкият език в богослужението да бъде заменен с български. Столицата на държавата се премества от обременената с езичество Плиска в християнския Преслав. Византийските управници преместват тържището от Цариград в Солун, с което накърняват интересите на търговците от България. Това става причина Симеон да започне война с Византия, която подготвя дълго и е първата в Европа, водена по стопански причини. Воин и дипломат, българският владетел спечелва войната и принуждава тържището отново да бъде върнато в Цариград. По същото това време той отблъсква хазарите и маджарите и гради съюз с печенегите против Византия, но и византийците също кроят съюз с печенегите срещу България. При това положение между Преслав и Цариград вече се издига стена на недоверие и пламналата отново война довежда войските на Симеон на няколко километра от Солун.

През 913 г. Симеоновите орли развяват знамена пред Цариградските порти. На 20 август 917 г., в жестока кръвопролитна битка край р. Ахелой (между Несебър и Поморие), след тежко поражение ромеите са обърнати в бягство. Победата разпалва още по-силно мечтата на Симеон да се провъзгласи за повелител на българи и византийци. На 27 май 927 г. го покосява сърдечен удар в разгара на подготовката за решителен шурм срещу Цариград...

Непрекъснатите войни на цар Симеон Велики доказват силата и мощта на България и я превръщат в най-мощната славянска държава на европейския континент.

В същото това време в Преслав и Охрид кипи невиджана културна дейност. Строят се дворци и църкви край столицата (наречена от съвременниците си Велики Преслав). Високообразованият владетел е покровител на изкуствата и науката. Той е най-просветеният монарх в Европа по това време. Възниква самобитна духовност, наречена по-късно "Златен век на българската книжнина".

Сам плодовит книжовник, царят следи отблизо работата на Преславската книжовна школа, която става център за наука и образование, и нарежда България сред истинските държави на духа – огнище на културата със световна значимост.

В Преслав окончателно се налага старобългарският език, допринесъл за утвърждаване на българската народност и за славата на цар Симеон не по-малко от неговия меч.

Цар Симеон Велики сред книжовници в Преслав

БЪРБА®

ЗА НОВА БЪЛГАРИЯ

Заветът на хан Кубрат

Въра
Сила
Суверенитетъ

Печатъ: Отечество ООД

„О, неразумни и юроге! Защо се срамуваш да се наречеш...”

(За кориците (снимки и текст) са използвани материали от сборника „Владетели на България”)

Хан Исперих. Първият български летопис – “Именник на българските ханове”, отбелязва началото на българската държава и нейния създател Исперих. Колкото и оскъдни да са писмените свидетелства за хан Исперих, старите хроники загатват, че той натрупва политически и държавнически опит във Велика България на баща си Кубрат и, преминавайки Дунавската делта с неговата прабългарска орда, го използва при първостроежа на новата българска държава. Този опит способства за привличане на славянските племена на юг от Дунава, в чиито земи се установява към трайно държавно единство.

В края на 70-те години на VII век той сключва със славяните съюз за борба с Византия. През 680 г. прабългарският вожд разбива изпратената срещу него византийска армия и, преследвайки я, завоюва земите до Стара планина. Така Аспарух създава славянобългарска държава, свързвайки своя народ с живеещите по тези земи седем славянски племена. През 681 г. ханът превзема още византийски крепости и градове. Император Константин IV Погонат, не можейки да спре завоевателните му набези, с официален договор признава раждането на новата българска държава със столица Плиска, на която се задължава да плаща данък.

У Исперих историята намира събрани дарбите на политика и държавника, на дипломата и воина – качества, с които успява да съхрани и наложи съюза между прабългари и славяни и да даде живот на младата българска държава. В нея той още от създаването ѝ издига справедливостта в отношенията между съюзниците във висша държавническа политика и върховна задача, неспазването на която е последвано от строги наказания.

След хан Тервел (700-721) и хан Кардам (777-803) идва **хан Крум** (803-814), който слага начало на нова династия. Той е един от българските владетели, очертал се като енергичен и безстрашен воин, разширил владенията на предците си от Дунав до Карпатите. Военният му гений на дело доказва, че **най-добрата защита е нападението**. През 808-809 г. предвожданите от хана отряди разбиват ромеите в долината на р. Струма, отнасяйки много трофеи и злато. На 26 юли 811 г. във Върбишкия проход хан Крум нанася небивало поражение на войските им, като там загива и самият император Никифор I, черепът на когото обковат в сребро и хан Крум използва за наздравици.

Победите на хан Крум над византийците го отвеждат пред Одрин и под стените на Цариград, превземането на които е било въпрос на време, ако смъртта му на 13 април 814 г. не е отнела възможността за осъществяване на мечтата му да побие копие пред дверите на императорския дворец в Цариград.

Осъзнавайки държавните интереси и необходимостта от ред за тяхното изпълнение, хан Крум създава правила за по-

ведение (закони), предвиждайки строги санкции за неизпълнението им. Те позволяват още по-здраво да обедини прабългари и славяни в единна централизирана България и да се прослави като един справедлив владетел.

Хан Омуртаг (814-831). Наследил престола на баща си хан Крум, синът си поставя като първостепенна задача да съхрани владенията му, използвайки създадените от него закони, за да запази вътрешния ред, както и външно дипломатическия му похват. Със силна ръка хан Омуртаг държи юздите вътре в държавата и я доизгражда като единна и силна. Всеки, който дръзва да къса земи от нея или се опитва да отслаби мощта ѝ, е изправен пред сурово наказание особено ако то се отнася за поразяне на вражда между прабългари и славяни. Самият Омуртаг е женен за славянка и двама от синовете му носят славянски имена. Здрав ред и сигурност в управлението се установяват не само в столицата и около нея, а и в цялата държава.

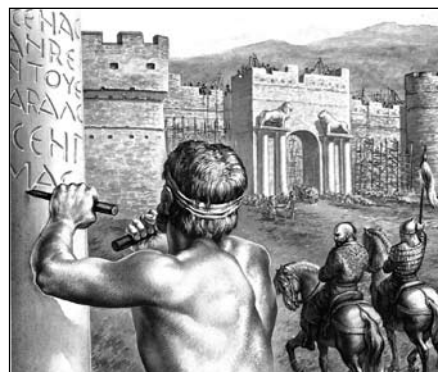
Укрепването на ханската мощ и продължителният мир предразполагат Омуртаг към повсеместно строителство. За това му дава възможност стопанският възход на държавата. Останалите от онова време каменни надписи говорят, че той е поставен от Бога владетел на земята, в която се е родил. Оставеното от неговото царуване строителство свидетелства за бита на тогавашния българин и за неговата култура.

Прозрял преходността на човешкия живот и недълговечността на сътвореното от човешката ръка, през 831 г. той пожелава върху една колона да напишат: “Човек дори и добре да живее, умира, и друг се ражда. Нека роденият по-късно, като гледа това, да си спомня за онзи, който го е направил.”

(Продължава на последна вътрешна корица)

Хан Крум вдига наздравица с обкования в сребро череп на византийския император Никифор I

Хан Омуртаг построява двореца крепост край река Тича